

Deník zachráněných

Mladí zbaveni utrpení
výjimečným způsobem!

Deník zachráněných

.....
« Pokud oni mlčí, kameny budou svědčit... »
.....

Úvod

V roce 1997, když mu bylo pouhých 20 let, stanul Jean-Micaël před disciplinární komisí. Co mu bylo vytkáno? Že během stáže jako student ošetřovatelství na střední škole v oblasti Guebwiller v Alsasku hovořil o své víře. Žákyně čtvrtého ročníku, které dal Nový zákon a své písemné svědectví, vypadala tak zoufale. Mluvila o sebevraždě a zeptala se ho, zda nikdy neuvažoval o tom, že by si vzal život. Jean-Micaël věděl, že to není vhodné místo ani příležitost (kvůli sekularismu), ale nemohl mlčet, šlo o záchranu života. Tak to udělal, svědčil a disciplinární rada rozhodla: „Jste vyloučen ze stáže a ze školy pro zdravotní sestry. Nicméně (dali mu ještě druhou šanci) budete moci nastoupit zpět do školy v září, pokud nám slíbíte, že během stáže nebudete mluvit o své víře. “ Jeho odpověď? „Poslyšte, během několika měsíců, které jsem strávil v této škole, jsem se naučil, že paliativní péče se rozvíjí. Pokud se někdy ocitnu po boku člověka na konci života a jediné, co pro něj ještě budu moci udělat, bude hodit mu záchranné lano v podobě mé víry, pak to udělám!“

Jean-Micaël se už do školy pro zdravotní sestry nikdy nevrátil. Mohl, ale hned po vynesení konečného rozsudku prohlásil: „Teď udělám všechno pro to, abych mohl pracovat v křesťanském rádiu.“ (V té době už tam pracoval jako dobrovolník) a tak se také stalo!

Po několika letech v Radio-Phare Mulhouse a poté v Phare FM Mulhouse pracuje Jean-Micaël od roku 2005 pro Tresorsmedia (dříve Radio évangile) v Romans-sur-Isère v departementu Drôme a jeho vášeň pro svědectví ho neopouští. Právě tato vášeň pro svědectví o životech proměněných Ježíšem Kristem ho vedla k práci na realizaci CD „Chemin vers le ciel“ (Cesta do nebe), „1 sens à ma vie“ (Smysl mého života) a „ResKP“.

Následující svědectví jsou všechna autentická. Seznámíte se s životy obyčejných mladých lidí, kteří byli zachráněni neobyčejným způsobem! Jsou to přeživší...

Část těchto svědectví najdete na CD ResKP, které nabízíme zdarma. Od roku 2015 řada těchto přeživších cestuje po silnicích, aby i oni na oplátku hodili svůj záchranný kruh ostatním a na jevišti vyprávěli, co se v jejich životě stalo, a to prostřednictvím „Programu ResKP“. Mladí lidé před publikem vyprávějí, jak se změnil jejich život. Představení trvá přibližně 90 minut a každý příběh je ilustrován skečů, videem, choreografií, kresbou atd. Zatím zde najdete písemná svědectví mladých přeživších...

Příjemné čtení!

Obsah

Maëva - Probudila jsem se s těžkým pocitem v břiše	7
Pokud vás přepadá úzkost	11
Julian - Chtěl jsem mít vlastní vlastní zážitky	12
Laura - Často jsem se cítila vyloučená	16
Sloužit Bohu jedním obočím	18
Karim - Vyrůstal jsem v násilí	19
On se rozhodl tě zachránit!	22
Cornélia - Ztratil jsem veškeré sebevědomí	23
Matthias - Chtěl jsem všechno vzdát	26
Annaëlle - Představovala jsem si svou smrt a smrt mých rodičů	29
Tim - Strašně jsem se styděl	31
Pane, nechtěl jsem to udělat, ale...	34
Sandra - Prožila jsem 10 bídných let	35
Vincent - Moje zásada byla: nejdřív si užij, Bůh přijde až později	38
Meg - Stala jsem se anorektičkou	41
Arnaud - Zbývaly mi už jen dva týdny života	44
Noémi - Měla jsem v sobě nenávist	47
Maxime - Nechápal jsem, že Bůh může být tak mocný	49
Anne - Protože jsem byla hodná, nic jsem neřekla	51
Zapomeňte na svou minulost!	54
Tiffany - Nebyla jsem ničím dítě	55
Océane - Byla jsem připravená udělat cokoli, abych následovala muže svého života.	58
Gaby - Myslel jsem si, že jsem nenapravitelný.	60
Udělejte to jako marnotratný syn!	64
Naïs - Můj život byl jako krabička: plný tajemství.	65
Isaac - Pokaždé, když jsem šel do školy, tak jsem měl strach.	68
Hélène - Našla jsem svou matku v bezvědomí v posteli.	72
Gabriel - Prožíval jsem největší tragédii svého života.	76
Mathilde - Měla jsem pocit, že si mě nikdo nevšímá.	78
Nelly - Hledala jsem odpověď na otázku proč a jak.	81
Jaké je vaše „vězení“?	84

Probudila jsem se s těžkým pocitem v břiše.

Vyrůstala jsem v atmosféře naslouchání o Bohu a měla jsem relativně klidný život až do patnácti let. Pak jsem nastoupila na střední školu a pár týdnů po začátku školy se u mě vyvinula školní fobie. Ráno, když jsem se probudila, jsem měla šimrání v břiše, chtělo se mi zvracet, nebylo mi dobře, ale nevěděla jsem proč. Nejdřív jsem si myslela, že je mi prostě špatně, ale nutkání zvracet zmizelo, jakmile bylo jasné, že ten den do školy nepůjdu... Můj stav se den ode dne zhoršoval a prožívala jsem skutečnou noční můru. Cítila jsem se, jako bych byla uvnitř trhána touhou jít do školy na straně jedné a strachem, který mě paralyzoval, na straně druhé. Moje úzkosti byly tak silné, že jsem už nemohla ani chodit do školy. Takže jsem místo toho nakonec na rok musela navštěvovat kurzy dálkového studia. Byla jsem sama doma a postupně jsem se odřízla od světa do té míry, že chození na nákupy se stalo stejně stresujícím jako chození do školy. Také jsem přestala chodit na hodiny tance, i když jsem je vždycky milovala. Zkrátka jsem nechápala, co se děje. Když se mě lidé ptali, co se mnou je, nedokázala jsem to vysvětlit... Jak bych jim mohla vysvětlit, že se bojím pohledů svých vrstevníků, že mě děsí zavřené dveře ve třídě? Nakonec jsem navštívila psychologa. Během našeho prvního setkání mi řekl:

„Víš, Maëvo, když se lidi jako ty nehospitalizují, skončí sami doma ve tmě a už nikdy nevyjdou ven.“

Nebylo to poprvé, co mi někdo řekl o hospitalizaci, ale nikdo mi nikdy nevysvětlil, co to obnáší. Představovala jsem si sama sebe na kapačkách, jak celý den ležím v nemocniční posteli; nechápala jsem, jak by mi to mohlo nějak pomoci. A pak začal i můj terapeut mluvit o hospitalizaci na psychiatrickém oddělení a já jsem tomu rozuměla ještě méně. Já jsem se nezbáznila! Ale neměla jsem žádné řešení... Už jsem neměla společenský život, žádné další plány, tak jsem s hospitalizací souhlasila.

Bylo to na klinice Soins-Etudes v Grenoblu, kde jsem mohla normálně navštěvovat výuku v malých skupinách po 15 studentech (což pro mě bylo mnohem více uklidňující) a byl tam

celý lékařský tým, který nás podporoval. Zůstávala jsem tam přes týden a o víkendech jsem jezdila domů. Protože jsem byla velmi připoutaná k rodičům, bylo odloučení velmi těžké. Zůstala jsem tam dva roky. První rok mi hodně pomohl. Znovu jsem se dostala do společenského života a potkala mladé lidi, kteří procházeli stejnými situacemi jako já. Zjistila jsem, že v této situaci nejsem sama, a konečně jsem slovy popsala to, co mě paralyzovalo: záchvaty úzkosti.

Podářilo se mi obnovit docházení do výuky a cítila jsem, že se mi daří lépe. Ale druhý rok byl ještě horší - úplný sestup do pekla! Už jsem neměla problémy s docházkou do výuky, ale měla jsem celou řadu úzkostí, které jsem dříve neměla: strach ze zvracení, strach jít kdekoliv jinde než doma, strach z používání veřejné dopravy. Každou událost dne jsem vnímala jako překážku, kterou je třeba překonat: schůzku, ústní zkoušku, autobus domů. Byla jsem psychicky vyčerpaná; bylo mi teprve 16, a přesto jsem se cítila, jako bych už žila sto let. Byla jsem unavená ze života; už jsem nemohla vydržet bojovat se svými úzkostmi.

Jednoho večera jsme se s ostatními dětmi dívali na film, když jsem cítila, jak mě přemáhá úzkost. Záchvat byl tak intenzivní, že jsem měla pocit, jako by se od toho úplně prvního nic nezměnilo. Cítila jsem se bezmocná a strašně špatně, až jsem si chtěla vzít anxiolytika, i když jsem vždycky byla proti něčemu takovému. Přesto jsem zavolala mámě, která vždy věděla, jak mě uklidnit, ale tu noc ani ona nemohla nic dělat. Cítila jsem úzkost jako malou kuličku v břiše, která mne nutila zvracet, a měla jsem pocit, že se zblázním.

Čekala jsem před ošetřovnou, až se o mě někdo postará, když jsem po chvíli, aniž bych cokoliv udělala; ucítila, jak mi ta malá kulička úzkosti stoupá krkem a opouští tělo. A pak se všechno vrátilo do normálu. Pak se ve mně ozval tichý hlásek, velmi silné přesvědčení, který mi říkal: tvůj táta se za tebe právě modlil. Tak jsem se mu poslala zprávu, abych se ho zeptala, jestli je to opravdu tak, a když odpověděl „Ano“, pomyslela jsem si, že je to šílené... bylo to silnější než jakýkoliv lék a zpochybnilo to celou mou představu o Bohu. Pro mě byl Bůh vždycky někdo vzdálený, kdo pro nás nemohl nic udělat. Nakonec jsem si uvědomila, že je mi mnohem blíží, než jsem si kdy myslela.

Začala jsem číst Bibli a... objevila jsem, kdo je Ježíš a co přišel na zem udělat: odpustit nám hříchy. Uvědomila jsem si, že mé srdce je ve špatném stavu a že se z tohoto stavu sama nedostanu. A pak jsem si vzpomněla na slova, která mi lékaři vždycky říkali: „Maěvo, musíš se naučit žít se svými úzkostmi.“ Ale takový život jsem nechtěla. A tak jsem si jednoho dne, když jsem byla sama ve svém pokoji, klekla a řekla Ježíši: „Odpusť mi všechny špatné věci, které jsem udělala, a pomoz mi se od nich odvrátit. Vstup do mého života, zažeň mé strachy a dej mi nový začátek.“

Byla to tato jednoduchá malá modlitba, pronesená s vírou, která mi změnila život. Poté jsem složila maturitu a řidičské zkoušky absolutně bez úzkosti, i když jsem si předtím

vždycky myslela, že to pro mě bude nemožné. Byly to příliš stresující životní etapy... a přesto: nejenže jsem je zvládla, ale uspěla jsem!

A noční můry, které jsem mívala několik let, také zmizely. O něco později jsem se probudila s uvědoměním, že od té doby, co jsem pozvala Ježíše do svého života, se věci zlepšují a já se cítím dobře. Byl to pocit, který jsem už tak dlouho necítila! Teď jsem v sobě měla pocit naděje, něco, co mi říkalo, že všechno je možné a že se doktoři mýlili: ne, nenaučím se žít se svými úzkostmi, naučím se je zahánět ve jménu Ježíše!

Konečně jsem ukončila hospitalizaci a šla na vysokou školu. Tam jsem zažila, jak Bůh začal působit v mém životě. Mohla jsem přednášet před padesáti lidmi, zatímco před několika lety pro mne bylo i jen vstoupit do učebny nemožné. Mluvit před tolika lidmi byl... zázrak! Všechno se teď změnilo, Ježíš byl se mnou, už jsem nebyla sama.

Jednoho dne jeden z mých strýčků řekl: „Když přijmeš Ježíše jako svého Spasitele, musíš to udělat srdcem, ale musíš o tom také mluvit s těmi kolem sebe.“ Toho dne jsem si uvědomila všechno, co pro mě Ježíš udělal, a že o tom musím mluvit. Řekla jsem tedy Bohu: „Pojď a veď můj život a já všem povím, co jsi pro mě udělal.“

Od té doby to byla ještě dlouhá cesta, ale Bůh na ní všechno změnil. Dnes už nemám ani úzkosti, ani noční můry a mám v srdci pokoj. Mezi mým dřívějším a dnešním životem je propast; jsem nový člověk. Bible dokonce říká: „Je-li kdo v Kristu, je novým stvořením; staré pominulo a všechno je nové.“ » (2. Korintským 5:17)

Měla jsem příležitost podělit se o své svědectví před 2 000 mladými lidmi na velkém shromáždění v Mulhouse a poté mnohokrát ve Švýcarsku a Francii v rámci programu ResKP. Bůh mě kompletně obnovil, až do té míry, že jsem se já, bývalý školní fobik, stala pedagogickým asistentem ve své staré škole.

Možná i pro vás je úzkost vaším každodenním životem a máte pocit, že se jí nemůžete vyhnout. Věřte, že Ježíš žije! Léčí, osvobozuje, vysvobozuje i dnes. Může pro vás přijít, stejně jako pro mě, a dát vám nový začátek.

Pokud vás přepadá úzkost

„O nic nemějte starost!“ Filipským 4:6

Úzkost je jako kapka, která spadne do naší mysli, než si postupně zaryje vlastní lůžko, až jednoho dne všechny naše myšlenky začnou proudit do tohoto destruktivního proudu. Většinu našich úzkostí lze rozdělit do tří kategorií:

1. Úzkost z nevyhnutelného, jako je věk, postižení, odchod do důchodu, osamělost, finanční nejistota, nehody, nemoc, ztráta milované osoby a smrt.
2. Úzkost ze životních imperativů, jako je rozhodování, zahájení nebo ukončení vztahu, hubnutí, změna kariéry nebo dělání chyb.
3. Úzkost, která odhaluje náš stav mysli, odhaluje naše pocity ohledně naší schopnosti řešit problémy. Například strach z odmítnutí může ovlivnit každý vztah, který poznamená váš život.

Kvůli strachu z utrpení se začnete vyhýbat setkáním s ostatními, váš svět se zmenšuje a příležitosti k růstu pomalu mizí. Mnoho našich úzkostí lze shrnout jako pochybnosti o sobě samých, které jsou v nás zakořeněny a vyjádřeny věčnou otázkou: „Co když to nedokážu?“ Vaše mysl je bojištěm, kde se rozhoduje o vítězství nebo porážce. Proto se zeptejte sami sebe: „Byl bych stále tak úzkostlivý, kdybych si byl jistý, že zvládnu jakoukoliv eventualitu?“ Odpověď zní rozhodně ne. Když si jsme jisti, že dokážeme vyřešit jakýkoliv problém, ať už je jakýkoli, úzkost nás přestane paralyzovat a krást nám radost. Slyším vás volat: „Ale to je trochu moc snadné!“ Ne, když do rovnice zahrnete Boha! Zde jsou dva verše, které udělají zázraky a odstraní vaše úzkosti, na které se můžete spolehnout, jakmile se ocitnete ve špatné situaci:

1 – „Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje.“ (Filipským 4:13).

2 – „O nic nemějte starost, ale za všechno se modlete. O své potřeby prostě s vděčností Boha, a Boží pokoj přesahující všechno chápání bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ (Filipským 4:6-7).

Chtěl jsem mít vlastní vlastní zážitky.

První lidé, kteří se mnou mluvili o Bohu, byli moji rodiče, protože byli věřící. Když jsem byl malý, znal jsem spoustu biblických příběhů, jako například David a Goliáš, Abraham a Noe; ale pro mě to byla spíše otázka kultury než poznání Boha. Necítil jsem, že by byl Bůh blízko nebo dostupný.

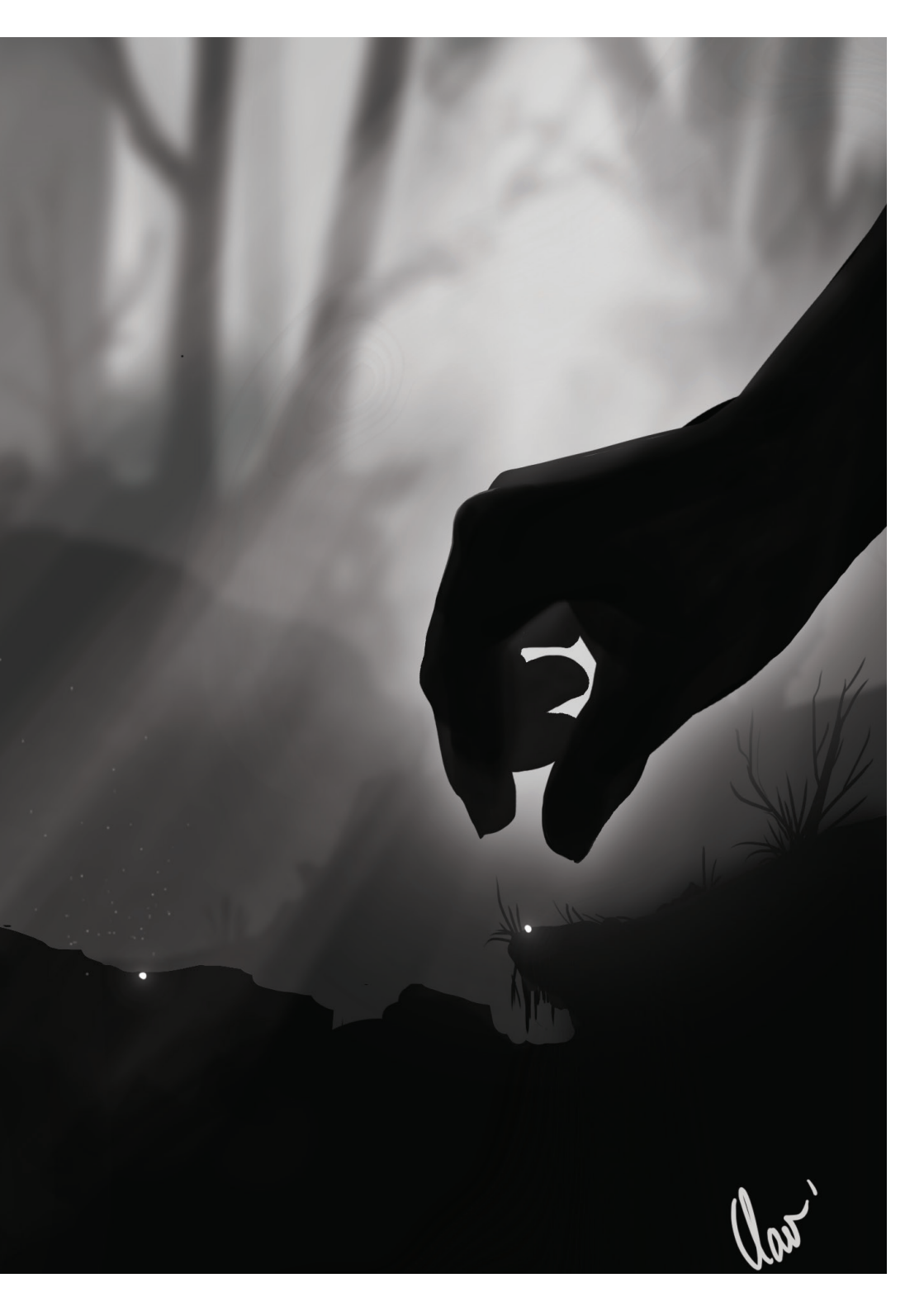
Takže jsem měl klidné dětství, ale později jsem si chtěl život vyzkoušet na vlastní kůži. Tak jsme s přáteli začali pařit a krůček po krůčku jsem se do toho dostal! Stal se z toho můj způsob života. Kouřil jsem hodně marihuany, asi deset jointů denně; opravdu jsem si to užíval.

Hulil jsem od rána do večera. Postupně jsem s konopím začal také obchodovat, ne moc, jen asi sto gramů týdně. Rád jsem chodil ven s přáteli; chodili jsme na rave večírky. A pak jsem začal pít čím dál víc alkoholu. Pil jsem od 8 hodin ráno. Nakonec se ze mě stal alkoholik. Bylo to čím dál horší. Bral jsem stále tvrdší drogy: LSD, AMD, 6-APB. Od 14 do 18 let to byl můj způsob života. Stal jsem se závislým na těchto látkách, zejména na konopí. Dokonce jsem si ve svém bytě ve Štrasburku pěstoval krabice halucinogenních hub a marihuany. Celý můj denní rozvrh se točil kolem toho.

Navzdory tomu všemu jsem se ale cítil, jako bych spadl do studny. Měl jsem tolik přátel, ale cítil jsem se opravdu sám. A co Bůh? Řekl bych, že ke mně mluvil různými způsoby. Nejprve skrze mé svědomí. Pořád jsem přemýšlel, jaký je smysl mého života, nebo kam mě tento život zavede. Věděl jsem, že něco potřebuji, nebo spíše někoho. Mluvil ke mně také skrze lidi, které mi postavil do cesty. Lidi, kteří mi na ulici říkali, že mě Bůh miluje bez ohledu na to, co jsem v životě udělal. Také si pamatuji, jak jsem jednou šel na rave party, TNI (Itinerant Night Disturbance). Tam jsem měl strávit 70 hodin bez jídla a spánku, jen s drogami. Ale cestou jsem potkal někoho, kdo se mnou jednoduše promluvil o Ježíšově lásce ke mně, kdo mi řekl, že mě Ježíš miluje. Takových podobných situací jsem zažil několik.

Tak třeba jednou, když jsem šel do kostela, tak tam byli lidé, kteří mi říkali: „Ať děláš cokoli, Ježíš tě stejně miluje.“

Aurora

Často jsem se cítila vyloučená.

Můj příběh začíná mým narozením, kdy lékaři zjistili a řekli mým rodičům, že zemřu na nemoc zvanou cystická fibróza. Byly mi dva měsíce. Ve stejné době bojoval můj dědeček s rakovinou. Pro mého otce to bylo velmi těžké, protože se bál, že ztratí zároveň dceru i otce. Ale moje babička, neuvěřitelná žena, věřila v Boha a sílu modlitby. Jednoho večera se, když jsem měla jen 1% šanci na přežití, modlila a požádala také ostatní lidi, aby se modlili. A stal se zázrak: té noci Bůh vyslyšel modlitby, které k Němu přicházely za mého dědečka i za mě, protože jsem byla zcela uzdravena. Mé plíce byly osvobozeny od všeho zla v nich. I můj dědeček byl uzdraven! Navzdory tomuto zázraku řekli lékaři mým rodičům, že mé uzdravení nebude trvalé, ale i přesto moje matka věřila a odpověděla:

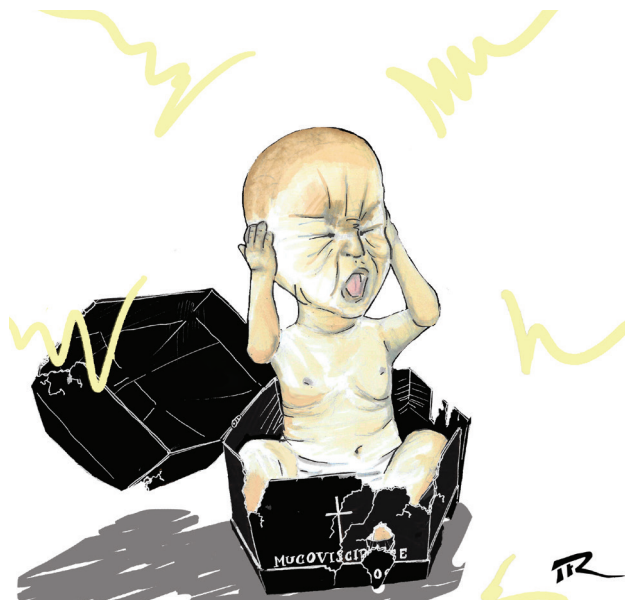
*„Uvidíte - vím, že moje dcera je už stoprocentně vyléčená!“
A měla pravdu!*

Dnes už nemám žádné příznaky cystické fibrózy, ale bohužel jsem důsledkem veškeré léčby, kterou jsem podstoupila, ohluchla a měla s tím velké potíže. Moji rodiče vždy věřili v existenci a moc Boha. Chodila jsem s nimi do kostela, ale ne kvůli mně samé, ničemu jsem tam ale nerozuměla. Viděla jsem tam lidi, jak zvedají ruce, pohybují rty, ale nevěděla jsem proč. V té době se můj vztah s rodinou začal opravdu zhoršovat. Hluboko uvnitř jsem se zlobila, protože jsem byla jediná neslyšící v rodině, a často jsem se cítila vyloučená. Mým jazykem byla znaková řeč a oni jí nerozuměli!

Stále častěji jsem sahala k násilí, měla jsem špatné sociální vztahy a začala jsem se dopouštět samých blbostí. Byla jsem šťastná, když jsem nebyla doma.

Jednoho dne jsem šla se svými bratrance a sestřenicemi na setkání křesťanské mládeže v Mulhouse a byla tam dívka, která komunikovala znakovou řečí (LSF - francouzský znakový jazyk).

Začala jsem chodit do toho kostela jednou měsíčně a krůček po krůčku jsem se s tou dívkou skamarádila. Seznámila mě s Ježíšem, pomohla mi překonat mé těžkosti a pomohla mi pochopit Ježíšovu oběť za mě na kříži. Tehdy jsem pochopila veškerou Ježíšovu lásku ke mně a to, jak mě proměnil.

Dnes jsem nová Laura; miluji svou rodinu nade vše a miluji službu Pánu. Už nějakou dobu ve svém sboru provádím překlad do francouzského znakového jazyka (LSF) a učím ty, kteří chtějí lépe komunikovat s neslyšícími. I když jsem křesťanka, často se kvůli svému postižení potýkám s překážkami, ale Bůh mi pokaždé dovolí tyto výzvy překonat. V mém životě vykonal tolik zázraků a může je udělat i pro vás...

U Boha není nic nemožné! Doufám také, že díky mému svědectví uvidíte teď neslyšící lidi jinak. Chtěla bych vám říct, abyste se nebáli k nám přistoupit - někteří mluví, jiní ne - ale nic vám nebrání v komunikaci s nimi. Můžete psát, předvádět pantomimu, my rozumíme! Hluchota vám nesebere ani duševní, ani fyzické schopnosti... je to jen, že nemluvíme jako vy...

Poznámka: Nápad na tuto brožuru se zrodil po setkání s Laurou. Děkujeme, Lauro, že jsi nám otevřela oči a srdce!

Sloužit Bohu jedním obočím

„Lidský duch dovede unést nemoc.“

Příslaví 18:14

David Rabin byl profesorem medicíny na Vanderbiltově univerzitě. Ve věku 46 let zjistil, že trpí Lou Gehrigovým syndromem (amyotrofickou laterální sklerózou). Okamžitě věděl, co ho čeká: ztráta motorických funkcí v dolních končetinách, která vede k progresivní paralýze celého těla. Jeho tělo nakonec odmítne reagovat na jakékoli povely z mozku. Ztratí schopnost tvořit slova a pak i samotnou schopnost mluvit.

Musel ukončit svou práci v nemocnici a přestat s veškerou ordinační činností. On, kterému byla slíbena skvělá akademická kariéra, už nedokázal ani otáčet stránky knihy. Jedna věc však zůstala: jeho neporazitelný duch! Jednoho dne se doslechl o kolegovi, který také trpěl touto degenerativní chorobou a navrhl počítač, který se dal ovládat jednoduchým spínačem. Kdokoli, i někdo s tak těžkým postižením, jako bylo jeho, mohl tímto spínačem přepínat, pokud dokázal ovládat aspoň jediný sval v těle. David Rabin měl naštěstí stále sílu ovládat sval v jednom ze svých obočích. Čtyři roky používal tento sval na obočích ke komunikaci s rodinou, k psaní lékařských článků a čtení zadaných rukopisů. Obnovil svou lékařskou kariéru, obnovil své univerzitní kurzy, vydal kriticky důležitou učebnici endokrinologie a získal prestižní ocenění za svůj lékařský výzkum. A to vše pohybem jediného obočích.

Bible říká: „Lidský duch dovede unést nemoc.“ A David Rabin je jedním z těch mužů, kteří dokázali, že tento verš je dokonale pravdivý! Díky duchu, který se odmítal vzdát, pokračoval ve službě Bohu pouze s použitím jednoho obočích a pomohl požehnat mnoho lidí kolem sebe!

Vyrůstal jsem v násilí.

Vyrůstal jsem v muslimské kultuře, v rodině zcela rozervané násilím. Doma jsme neustále slyšeli křik a slzy. Nakonec jsem se do tohoto násilí ponořil a kvůli němu jsem si nemohl najít své místo v tomto světě ani ve společnosti. Nedokázal jsem se správně vyvinout. Vzbouřil jsem se proti všem autoritám, proti všem kolem sebe. Rozervával jsem své nitro do té míry, že mě vyloučili z několika škol.

A pak jsem kvůli vlivu okolí postupně propadl drogám a delikvenci. Začal jsem obchodovat s drogami a stal jsem se někým, kým jsem nebyl. Když jsem se díval do zrcadla, cítil jsem pokaždé vědomí, které mi připomínalo: „Karime, čím se to stáváš? Tohle nejsi ty!“ Hluboko uvnitř jsem věděl, že se musím změnit a že takhle nemůžu pokračovat. Navzdory tomu jsem ale měl k drogám stále silné pouto a kromě toho i závislost na alkoholu, což znamenalo, že jakmile jsem ráno vstal, tak jsem pil. Mým jediným cílem během dne bylo najít si něco, s čím bych se mohl zdrogovat. Byl jsem odpojen od společnosti; už jsem neměl žádný společenský život.

Ve stejnou dobu odjel jeden z mých přátel do Londýna pracovat do restaurace. Šel tam, aby začal úplně znovu. Takže jsem si i já sbalil věci, s jediným cílem začít od nuly. Ale to se bohužel nestalo... V Londýně mě všechny mé problémy, všechny závislosti zase dobehly. Utratil jsem všechny peníze, které jsem měl, za drogy a nakonec jsem skončil na ulici. Byla to srdcervoucí zkušenost; ztratil jsem svou důstojnost a veškerou hodnotu, kterou jsem měl. Tak jsem se vrátil zpět do Francie, úplně zničený. Už jsem od života nic neočekával; pomalu jsem se potápěl.

A jednoho dne jsem potkal muže (který je teď mým přítelem). Tento muž přišel a začal se mnou mluvit o Ježíši a o tom, jak změnil jeho život. Řekl mi tak přesné a hluboké věci. Zatímco se mnou mluvil, uslyšel jsem hlas, který říkal: „Jsi muslim, jsi muslim,“ a další: „Jsem závislý, jsem závislý. Můj život se musí změnit; takhle už nemůžu pokračovat.“ Tak moc jsem si přál změnit svůj život.

Chvíli jsme si povídali a nakonec mi prostě dal Bibli. V soukromí svého pokoje jsem začal číst evangelium. A tam jsem objevil, kdo Ježíš byl.

Claw!

Zjistil jsem, že nepřišel vybudovat náboženství nebo křesťanství... Ne! Ve skutečnosti sám Ježíš řekl - přišel zachránit, uzdravit a osvobodit. Při čtení jsem si řekl:

„Jestliže je možné, že tato slova jsou pro mě, pak je chci pochopit! Potřebuji být spasen.“

A když jsem o tom přemýšlel, Jeho láska vstoupila do mého srdce. Cítil jsem hmatatelnou lásku a tato láska naplnila mé myšlenky. Nikdy předtím jsem nic takového necítil! A zároveň jsem cítil Boží odpuštění za své hříchy. Jako by vymazal všechno, co jsem udělal, jako by otevíral novou cestu. Poté jsem šel do evangelického kostela. Toto místo jsem neznal; bylo to poprvé, co jsem vstoupil do kostela. Jakmile jsem dorazil, cítil jsem stejnou lásku. Bylo to jako světlo, které v okamžiku naplnilo mou duši. Jak procházelo kolem, smetlo můj zmatek, mou depresi. Všechno mi bylo jasné! Ježíš mě úplně proměnil. Osvobodil mě od drog, alkoholu, násilí i cigaret. I moje rodina byla zachráněna. Nejprve zachránil mou matku z deprese, pak mého bratra a sestru. Naše rodina byla dříve rozervaná, ale Ježíš vložil svůj pokoj do každého člena mé rodiny. Udělal z nás rodinu, která přežila.

I vy se můžete stát přeživším, protože Ježíš přišel, aby vás zachránil, aby zachránil vaši rodinu. Přišel, aby nás skutečně osvobodil. Bible říká: „Když chudí volají, Pán je slyší a vysvobozuje.“ Ať už se nacházíte v jakékoliv situaci, volejte k Bohu, a modlete se tuto modlitbu: „Potřebuji změnit svůj život. Proměň mě, osvobod' mě, přijď a vrhni své světlo na můj život!“ Modlitbou této modlitby nic neztratíte.

Povzbuzuji vás, abyste se modlili tuto modlitbu, protože v okamžiku, kdy čtete toto svědectví, se Ježíš natahuje, aby vás zachránil, aby vás vysvobodil! Nečekejte déle...

On se rozhodl tě zachránit!

„Jiné zachránil, ale sám se zachránit nemůže!“

Matouš 27:42

Když pastor představil řečníka dne, přišel k pódiu starý muž. Vyprávěl tento příběh: „Otec, jeho syn a přítel jeho syna se vydali na výlet plachetnicí po pobřeží Tichého oceánu, když nepředvídatelná bouře převrátila jejich plachetnici a všechny tři vymrštila do oceánu. V poslední vteřině se otci podařilo chytit záchranné lano, ale pak se před ním ocitla hrozná volba: kterému chlapci má hodit druhý konec lana a kterého má obětovat? Věděl, že jeho syn přijal Krista, zatímco jeho přítel ne. Zoufale zvolal: ‚Moc tě miluji, synu,‘ než hodil lano jeho příteli. Než chlapce vytáhl k převrácenému trupu plachetnice, jeho vlastní syn zmizel pod vlnami. Jeho tělo se nikdy nenašlo. Otec věděl, že jeho syn právě vstoupil do věčnosti s Ježíšem, ale nemohl přijmout myšlenku, že by nechal jeho přítele ponořit se do věčnosti, aniž by měl příležitost poznat Ježíše.“

Na konci bohoslužby přistoupil ke kazateli teenager a řekl: „Hezký příběh, ale ne moc věrohodný: jaký otec by obětoval svého syna v naději, že se z přítele jeho syna stane křesťan?“ Starý kazatel odpověděl: „Máte pravdu, není to moc věrohodné. Ale říkám vám, tento příběh mi dal dobrou představu o tom, jak se Bůh musel cítit, když se rozhodl obětovat svého Syna za každého z nás. Víte, v příběhu, který jsem vyprávěl, jsem byl otec, který obětoval svého syna já ... a váš pastor byl přítel mého syna!“

Farizeové, kteří byli svědky smrti Ježíše Krista, křičeli: „Zachránil druhé a sám sebe zachránit nemůže!“ A měli pravdu! Nemohl udělat obojí, a tak se rozhodl zachránit vás!

Přijmete nabídku spásy, kterou vám dnes chce předložit?

Ztratila jsem veškeré sebevědomí.

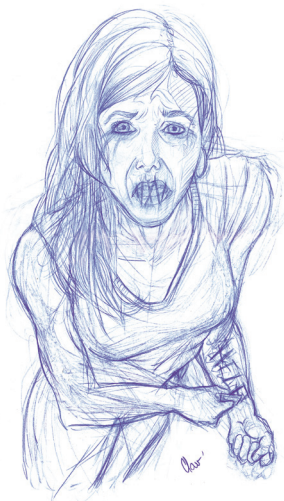
Jsem živoucím důkazem toho, že nikdo není imunní vůči prožití temného období, bez ohledu na výchovu nebo původ.

Pro mě problémy začaly velmi brzy. Ve skutečnosti mě od základní školy až po střední školu zneužíval někdo velmi blízký. Asi si dokážete představit, co to ve mně způsobilo: Už jsem nikomu nevěřila a ztratila jsem veškeré sebevědomí, nemluvě o tom, že jsem o tom nemohla s nikým mluvit, nemohla jsem dokonce ani plakat. I když to jednoho dne konečně všechno přestalo, necítila jsem se o nic lépe a nástup na střední školu mi taky nepomohl. Tam se mi jen pořád posmívali a odmítali mě. Na střední škole jsem prožívala noční můru, protože jsem začala mít záchvaty úzkosti... byly tak silné, že jsem nemohla ani moc dobře spát, ani jíst.

V té době jsem chodila do kostela, milovala jsem Boha a dokonce jsem se rozhodla ho následovat a dát se pokřtít. Dal mi sílu odpustit těm, kteří mi ublížili. Nicméně se odněkud znovu vynořily některé skryté rány, o kterých jsem si myslela, že jsou již zahojené, a začaly mě napadat temné myšlenky... Tyto myšlenky mě přišly pokořit, abych se cítila provinile tím, že mi říkaly, že jsem bezcenná a nezajímavá. Ve skutečnosti jsem potřebovala právě jejich opak, být milována! V té době jsem se už nemohla modlit a stáhla jsem se do sebe. Proto jsem své úzkosti utopila v televizních seriálech, abych unikla z tohoto světa a znovu si vytvořila svět, ve kterém bych se cítila dobře. Rychle jsem se na nich stala závislou. Trávila jsem celé dny a noci přilepená k obrazovce a hlavou se mi začaly honit velmi špatné myšlenky. Chtěly mě dotlačit k tomu, abych si ublížila... Zpočátku jsem se bránila, až do dne, kdy jsem se zhroutila. Poté, co jsem vypila hodně alkoholu, vzala jsem nůž a začala si řezat paže.

Zavolala jsem pastora, abych ho požádala o pomoc, ale než dorazil, měla jsem pořezané i nohy...

Odvezl mě do nemocnice, kde mě ošetřovali. Pak jsem byla propuštěna domů, ale o týden později se stejný scénář opakoval. Tentokrát jsem si vzala velkou dávku léků, která vedla k urgentní hospitalizaci a téměř jsem upadla do kómatu. Poté jsem byla převezena na psychiatrické oddělení kvůli pokusu o sebevraždu. Bylo to velmi těžké, ale otevřelo mi to v mnoha věcech oči.

Konečně jsem se vrátila domů a naštěstí jsem byla obklopena rodinou a přáteli, kteří se za mě hodně modlili. Krůček po krůčku jsem se začala znovu stavět na nohy, modlit se, ale stále jsem měla pravidelně negativní myšlenky: „Jsi bezcenná, jsi ošklivá, drž hubu, to, co říkáš, je směšné.“ A pak nám jednoho dne pastor ukázal film, který mnou otřásl; cítila jsem se, jako by vyprávěl můj životní příběh. Na konci filmu se nás pastor zeptal, jestli chce někdo něco říct, a tehdy jsem všechno řekla... bylo to velké osvobození, zvláště proto, že tam byla moje rodina a přátelé. V tom filmu byla důležitá věta, která zněla:

„Pane, pokud chceš, udělej z mých slabostí sílu.“

Rozhodla jsem se, že se použitím těchto slov budu modlit, a od té doby můj život nikdy nebyl stejný. Každý den dělám s Bohem pokroky. Naučil mě odevzdat všechno do Jeho rukou a vidím, jak se můj život mění. Všechny špatné myšlenky, které jsem měla, zmizely. Během tohoto temného období jsem často vzpomínala na slib, který jsem jednoho dne na shromáždění dostala od Boha a který zněl: „Projdeš si bouří. Bude těžká a dlouhá, ale pokud vytrváš, zvítězíš.“

Jak bylo slíbeno, Bůh mi pomohl tuto zkoušku překonat, ale 1. ledna 2017 zasáhla mou rodinu nová bouře. Jedna z mých malých sester, pouhých 13 let, náhle zemřela na prudký záchvat chřipky. Byl to pro všechny skutečný šok.

Chtěl jsem všechno vzdát.

Všechno to začalo v 8 letech, když jsem ztratil dědečka. Vlastně jsem od toho dne začal pochybovat o smyslu života a života po smrti. Ale až mnohem později, když jsem byl teenagerem, v 15 letech, jsem zažil těžké věci.

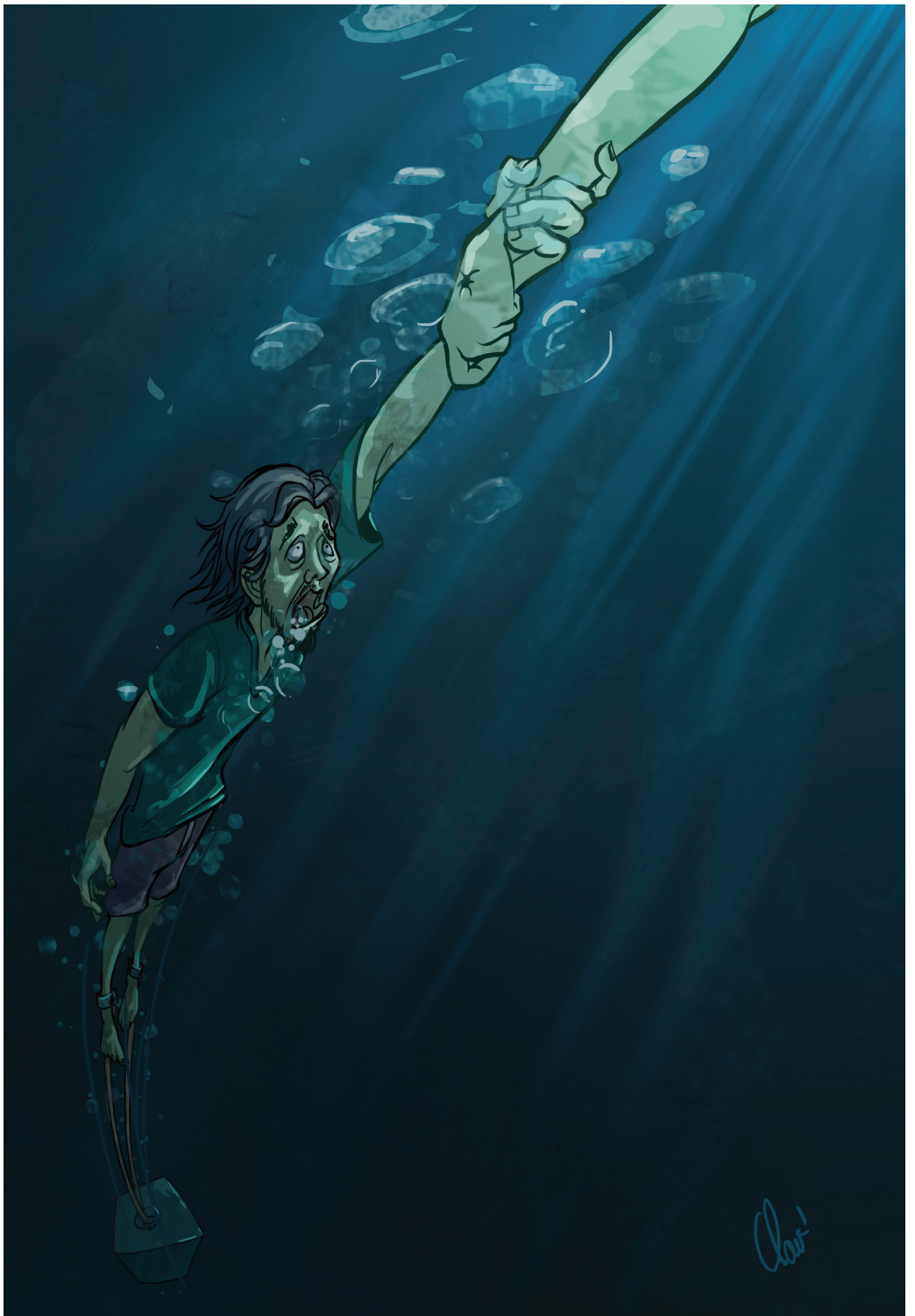
V té době jsem byl v desáté třídě na internátní škole. Tam si ze mě začali utahovat celý den a dokonce i v noci. Proč? Pravděpodobně proto, že jsem byl jiný, protože jsem menší než někteří lidé a trochu tmavší pleti. Nakonec jsem to už nemohl vydržet. Dalo by se upřímně říct, že mě šikanovali! Začal jsem propadat něčemu, co by se dalo nazvat depresí. Cítil jsem se opravdu sám; trávil jsem spoustu času na online seznamkách. Večery jsem trávil pitím alkoholu, abych zapomněl na své neštěstí. Měl jsem jen velmi málo přátel, věci mi už moc nešly v hlavě, nevěděl jsem, kam jdu.

Takže jednou velmi brzy ráno jsem prostě chtěl uniknout z této atmosféry (internátní školy) pryč. Odešel jsem ze školy, aniž bych o tom někomu řekl, jel jsem vlakem... Samozřejmě, všichni měli obavy; policie mě sledovala. Abych se schoval, zůstal jsem na záchodě ve vlaku. A uvnitř jsem začal číst graffiti na zdech – znáte ten typ... ale jedno z nich mě opravdu zasáhlo. Znělo: „Hodně lásky, hodně štěstí, život je krásný, šťastnou cestu, šťastnou cestu.“

Ta věta ke mně opravdu promluvila; dokonce bych řekl, že mi dala naději. Ukázala mi, že existuje možnost, že se věci mohou zlepšit. Mezitím mě všichni hledali. Můj otec se mě několikrát snažil kontaktovat telefonicky. Nakonec jsem se ozval a řekl: „Tati, jak můžu takhle vydržet celý život? Je mi 17 let a mám pocit, že už jsem na konci života!“ Můj otec odpověděl: „Všechno záleží na tom, co se svým životem uděláš a koho potkáš.“ Vystoupil jsem z vlaku a otec mě odvezl domů.

Když jsem se dostal domů, zavolaal jsem starému kamarádovi ze školy, kterému jsem věřil. Věděl jsem, že se na něm něco změnilo. Vždycky mi naslouchal, dodával mi sebevědomí a povzbuzoval mě, abych šel dál, když se věci nedařily. Když jsem mu zavolaal, řekl mi, že jeho rodina je křesťanská a že navštěvuje křesťanskou mládežnickou skupinu, aby lépe poznal Boha; modlil se s přáteli z kostela a trávil s nimi kvalitní čas. Pozval mě a já jsem šel! Byl to okamžik, na který nikdy nezapomenu. I když jsem byl sám a zoufalý, nečekal jsem to.

Vstoupila jsem do toho kostela; mladí lidé byli prostí, upřímní a měli se rádi. Jeden z nich se nabídl, že se za mě bude modlit. Přijal jsem a on se pak modlil za mou budoucnost, aby

Claw!

se můj život zlepšil. Hluboce se mě to dotklo, i když jsem nevěřil, že se něco může změnit. A pak jsem si položil tuto otázku: „Chceš vědět, co tito mladí lidé mají, proč jsou tak odlišní, nebo budeš raději žít svůj život dál sám?“

Po krátkém přemýšlení jsem si vybral první možnost a několikrát se do mládežnické skupiny vrátil. Začal jsem číst Bibli a modlit se s přáteli, kteří tam byli. Přesto trvalo několik měsíců, než se můj život změnil! Ve skutečnosti jsem stále cítil, jako bych nesl na bedrech břemeno. Jednoho večera se za mě modlil pastor a jeho přítel. Chtěl jsem se posunout dál, být svobodný. Začal jsem plakat a veškerý můj zármutek vyprchal, mé emoce se uvolnily a zatímco se ostatní modlili, měl jsem vidění: Byl jsem na dně moře, spoutaný, drženy v zajetí. Po chvíli, když se modlili, se řetězy konečně zlomily.

Topil jsem se, ale přišla ruka a vytáhla mě z vody!

Když jsem popadl dech, podíval jsem se na toho, kdo mě zachránil, a viděl jsem, že byl Ježíš! Byl tam a položil mi otázku, protože Bůh nám vždycky nechává svobodnou volbu: „Matyáš, chceš mě následovat? Chceš se mnou pokračovat v cestě?“ Řekl jsem: „ANO!“ „,, protože jsem to už nemohl vydržet, chtěl jsem začít od nuly, ale s Ním. Chtěl jsem zažít klid, který jsem viděl u těch mladých lidí v kostele.

Myslel jsem si, že můj život začne od nuly, a to se také stalo! I když dnes stále někdy zažívám těžkosti, mám naději. Bůh skutečně proměňuje situace. Teď vím, že mě Bůh miluje takového, jaký jsem, a že mě stvořil a zachránil!

Vy, kteří čtete můj příběh, vy, kteří jste možná ve stejné situaci jako jsem byl já; vy, kteří se ptáte proč, proč zrovna vy, co jste udělali, že jste si tohle zasloužili... Chtěl bych vám říct, že vás Bůh stvořil a že v Jeho očích máte velkou hodnotu! Přál si vás a vybral si vás. Bible říká: „Než jsem tě zformoval v matčině lůně, znal jsem tě. Ještě než jsi přišel na svět, posvětil jsem tě; národům učinil jsem tě prorokem.“ (Jeremiáš 1:5)

Milý čtenáři, Ježíš chce být vaším štítem, vaší pevností. Slíbil, že s námi bude každý den až do konce věku, proto Mu důvěřujte, chodte s Ním a nebojte se.

Představovala jsem si svou smrt a smrt svých rodičů.

Narodila jsem se do křesťanské rodiny. Rodiče mě vychovali podle Bible a vždycky jsem věřila, že Bůh existuje. Chtěla jsem být dobrou křesťankou, někým, na koho by Bůh byl hrdý. Ale navzdory mé dobré vůli a touze poslouchat Boha to ve škole nebylo vždycky snadné. Musím přiznat, že si ze mě často dělali legraci... trochu jako z Mathiase. Nevím proč, ale všechna jejich slova mě zraňovala a čím víc to pokračovalo, tím víc jsem chtěla být neviditelná. Začala jsem se cítit nepříjemně ve své vlastní kůži; neměla jsem ráda sama sebe. Krůček po krůčku jsem se stáhla do sebe, byla jsem často sama a nakonec se dostavila deprese... Bezdůvodně jsem plakala, pořád jsem měla temné myšlenky, představovala jsem si svou vlastní smrt nebo smrt svých rodičů.

Neustále jsem klela a objevila jsem hudbu, ale ne jen tak ledajakou: hard rock. Když jsem ho poslouchala, cítila jsem se uklidněně, ale jakmile jsem přestala, mé myšlenky se zase zamlžily. Abych neusnula, poslouchala jsem hudbu nepřetržitě, ať už před usnutím, nebo i ve třídě. Také jsem ráda sledovala televizní seriály o zločinech; stala jsem se na nich závislá. A pak jsem si uvědomila, že čím víc jsem tuto hudbu poslouchala a sledovala tyto seriály, tím víc jsem byla v depresi. Jako by to sytilo mé myšlenky. Doma se celá má rodina o mne bála. Rodiče se mi snažili ze všech sil pomoci a hodně se za mě modlili.

Mimo dům nikdo nevěděl, čím procházím; dělala jsem vše, co jsem mohla, abych vypadala silná. Navíc jsem nikdy nebyla moc demonstrativní. Nedokázala jsem plakat na veřejnosti ani tančit. Byla jsem příliš stydlivá, příliš jsem se za sebe styděla, nechtěla jsem přitahovat pozornost. Naštěstí to všechno jednoho dne přestalo... Bylo to, jako by Bůh proměnil mé zatvrzelé srdce v něžné. Vlastně jsem odmala slyšela, že Bůh koná v životech lidí zázraky, ale nikdy jsem žádné neviděla. Hluboko uvnitř jsem věděla, že tam je, ale nemohla jsem s ním mít vztah. Dnes vím, že nade mnou vždy bděl, protože nevím, kde bych byla, kdyby nezasáhl do mého života. Mnoho věcí se změnilo: osvobodila jsem se od závislosti na hard rocku a morbidní hudbě a od mnoha dalších věcí. Navzdory všemu na mě stále ležela tíha, ale Bůh už udělal tolik, že jsem si řekla, že se s tím musím naučit žít.

Jednoho dne, během mládežnického tábora s názvem „Bouge Ta Ville“, když jsem se modlila za změnu v životech druhých, jsem s úžasem uviděla, jak Bůh odpověděl na mou modlitbu. Ano, odpověděl, a má dokonce i smysl pro humor, protože změnil můj život!

Byla jsem zcela osvobozena od svého smutku. Bůh naplnil mé srdce radostí. Toho dne mi spadla má maska a s ní i stydlivost a stud. Představte si, dokonce jsem dokázala tančit; bylo to mimořádné!

Dříve jsem žila v náboženství; dnes žiji ve vztahu a vím, že Bůh je na mě hrdý, že mě miluje a že chce být mým přítelem.

Milý čtenáři, Bůh je stejný; nemění se. Stále koná zázraky a já jsem toho skvělým příkladem...

Věděl jsi, že největším darem, který ti Bůh dal, bylo seslání Ježíše na zem, aby smazal tvé hříchy a změnil tvé srdce...? Bůh dokáže cokoli! Není nic, co by nedokázal vyřešit. Ať už je tvůj problém jakýkoli, Bůh pro tebe má řešení, tak k Němu přijď.

Strašně jsem se styděl.

Když jsem chodil na druhý stupeň školy, pamatuji si, jak nám jednou někdo mluvil o závislostech. Mluvili o drogách, tabáku a alkoholu, ale pamatuji si také, že tam bylo něco, o čem nemluvili, a to byl ten problém...

Vyrůstal jsem v křesťanské rodině, což znamená, že mě rodiče každou neděli ráno brali do kostela a učili nás, co je v životě dobré a co ne. Vyrůstal jsem s těmito hodnotami a jsou to hodnoty, ve kterých žiji dodnes. Jednoho dne jsem však udělal něco, čeho hořce lituji. Když jsem byl malý, tak jsme neměli doma televizi. Nejdřív jsem si myslel, že je to proto, že jsme chudí, ale ve skutečnosti to bylo proto, že ji rodiče nechtěli, protože neodpovídala jejich hodnotám a etice. Ale nakonec se ji jednoho dne můj otec rozhodl ji přece jenom rozhodl koupit. Změnil názor právě proto, že si myslel, že bychom se měli naučit vybírat si, na co se díváme, prosazovat své hodnoty, i když to, na co se díváme, těmto hodnotám neodpovídá.

Ten večer jsem zůstal vzhůru dlouho do noci a díval se na televizi s touhou podívat se na film, který se mi nezdál správný. Bylo mi myslím 17 let a byl to film určený pro děti od 16 let. Ve skutečnosti to byl erotický film, který byl pro mne výchozím bodem vážné závislosti... Myslím, že to bylo srovnatelné s drogou.

Říká se, že lidé, kteří si vezmou heroin poprvé, se mohou stát závislími po první dávce, a já jsem zažil přesně totéž.

Už jsem nemohl ovládat tu touhu sledovat ty obrázky a filmy.

Opravdu jsem se styděl... Několikrát jsem se snažil sám přestat, ale bylo to něco, co jsem nemohl ovládat; neměl jsem, jak tuto závislost překonat. Navíc jsem o tom nemohl mluvit; tak jsem se styděl za to, co dělám, takže jsem to tajil. Byl jsem věřící; udělal jsem krok víry. Hodně jsem se modlil k Bohu, aby mě od této závislosti osvobodil, ale roky plynuly a já neviděl žádnou odpověď. Dál jsem žil s touto vinou a studem. Modlil jsem se, ale Bůh mi neodpověděl. Nechápal jsem, proč mi Bůh, který mě miluje, nepomohl se z toho dostat a proč můj problém nevyřešil.

Takto jsem žil dál a roky plynuly. Stále jsem žil s tímto břemenem a situace se zhoršovala. Vyrostl jsem, odstěhoval jsem se od rodičů a už jsem s nimi nebyl. Měl jsem lepší připojení k internetu, a tak jsem se začal dívat na pornografické stránky a realističtější videa. Cítil jsem se čím dál nešťastnější, čím dál víc jsem se za sebe styděl. Bylo to jako začarovaný kruh, kde jsem se čím dál víc styděl, ale zároveň čím dál víc potřeboval uzdravení. Byl to pro mě příliš velký problém na to, abych ho vyřešil sám. Nakonec jsem si uvědomil, že je na mně, abych převzal zodpovědnost, je na mně, abych o tom mluvil. Začal jsem se modlit, aby mě Bůh vysvobodil a odstranil tuto touhu, a pak jsem se rozhodl dát výpověď a jet na dva roky na loď, abych se věnoval humanitární práci. Abych se na tuto loď dostal, musel jsem projít pohovorem a člověk, který mě viděl, se mě zeptal, jestli mám problém se závislostí, a já řekl ano. Dokázal jsem se otevřít, mohl jsem mu říct, čím si procházím, a už nežít v tajnosti.

V tu chvíli jsem se cítil přijat takový, jaký skutečně jsem, a ne takový, jakým jsem se snažil tvářit. Viděl jsem, že Bůh odpověděl na mé modlitby, ne tak, jak jsem doufal, ne tím, že by mi problém vyřešil, ale doprovázel mě, abych můj problém mohl začít řešit sám, tím, že jsem znovu získal svou důstojnost!

Pane, nechtěl jsem to udělat, ale...

*„Rozhodnu se udělat jednu věc,
ale ve skutečnosti udělám pravý opak.“*

Římanům 7, 18

Jste skleslí, znechucení sami sebou? Říkáte, že to nechcete dělat, ale pak na vás nepřítel vyvine tlak a všechna vaše předsevzetí se zhroutí jako domeček z karet! Nejste jediní, komu se to stává! Pavel napsal: „Rozhodl jsem se nedělat zlo, ale nemohu si pomoci... Nemůže mi nikdo pomoci? To je ta správná otázka. A odpověď, díky Bohu, je, že Ježíš mi může pomoci a že to rád dělá.“ (Římanům 7,19-25) Proč tedy nikdy nepřestáváme hřešit? Protože naše tělo se nemůže ubránit tomu, aby se tak chovalo! Poté, co jsme týdny a měsíce konali dobro, se najednou vše může v okamžiku zhroutit, protože jsme „dali přístup ďáblu“ (Efezským 4,27) nebo našli „záminku k životu podle těla“ (Galatským 5,13).

Starý indián jednou navštívil svého pastora několik měsíců po svém obrácení a řekl mu: „Je to trochu jako by se ve mně neustále praly dva velcí psi.“ Pastor se ho zeptal: „A který z nich je silnější?“ Po chvilce přemýšlení indián odpověděl: „Myslím, že ten, kterého krmím nejlépe.“

Pokud chcete zůstat vítězní, žijte svou mysl a vyhladovte své tělo! Poslouchejte: „Jeho božská moc nám dala vše, co přispívá k životu a zbožnosti. Tak nám dal ty vzácné a důležité dary, které slíbil, abyste je přijali a unikli tak ničivým touhám, které vládou ve světě, a měli podíl na božské přirozenosti“ (1. Petr 1,3-4). Duchovní pokrok se nedosahuje sám od sebe: je to každodenní úsilí.

Prožila jsem 10 bídnych let.

Prožila jsem 10 hrozných let v manželství, během kterých jsem desetkrát potratila. Když si budete číst můj příběh, pravděpodobně se podivíte, jak o tom můžu tak snadno mluvit? A měli byste pravdu, když si všechny tyto otázky kladete, protože kdyby Ježíš nezasáhl do mého života, myslím, že bych už teď byla určitě mrtvá!

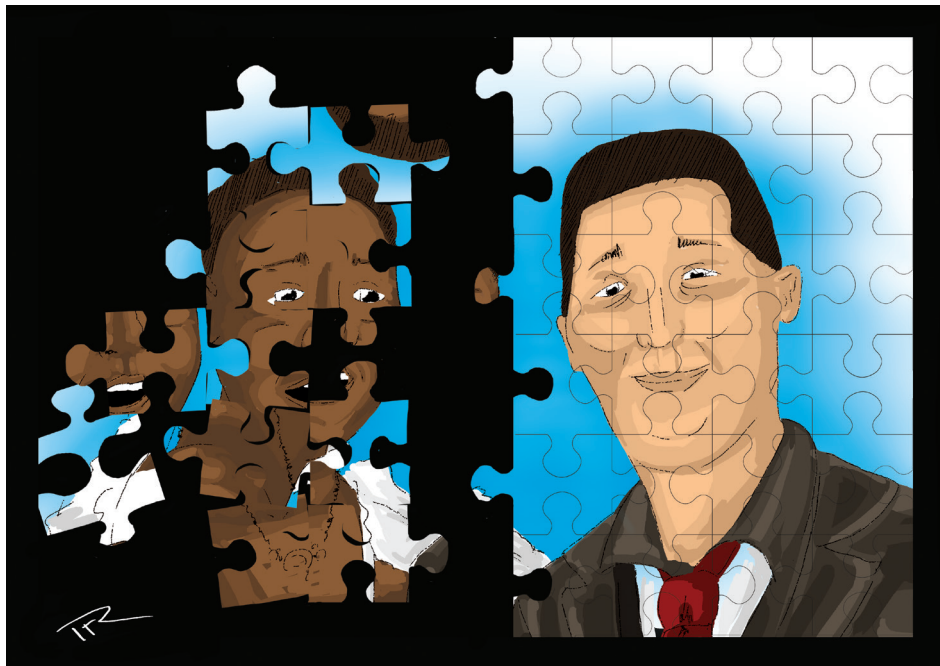
Mohu říct, že jsem měla šťastné dětství, jistě s pár dětskými zraněními, protože jsme se často stěhovali, ale jinak bylo všechno docela dobré! Moje matka věřila v Boha, který byl nedílnou součástí jejího života. Víra v Boha pro ni byla naprosto přirozená. Pro mého otce to bylo jiné; věřil v Boha, ale bylo to pro něj náboženství, ne vztah. S mým otcem to bylo složité: v jeho očích jsem přišla na svět příliš brzy a navíc jsem byla dívka. Dovedete si to představit...

Pro mě začal skutečný boj, když mi bylo asi 6 let. Dvakrát mě sexuálně napadl a znásilnil souseď, kterému mě rodiče svěřili, když se šli bavit. Nikdy jsem neměla odvahu mluvit o svém utrpení, protože můj otec, který býval v armádě, uměl být taky násilný. Moje matka byla týraná žena a já jsem ji chtěla ušetřit dalších problémů. To trvalo až do mých 9 let, kdy se můj otec rozhodl opustit rodinný dům. Už měl jinou rodinu a šestiměsíčního chlapečka, a to i když ještě nebyl rozvedený.

Navzdory všem svým bojům jsem, stejně jako moje matka, vždy věřila v Boha a zachovala si víru. Ale v mém srdci byla prázdnota. Prázdnota po lásce, kterou jsem nedokázala zaplnit.

Chtěla jsem, aby mě někdo miloval!

Tak jsem se vdala. Svého budoucího manžela jsem potkala, už když mi bylo 12 let, ale ve skutečnosti jsem se vdávat nechtěla; bála jsem se mužů. Můj manžel je nesmírně laskavý, jemný a vtipný muž! V té době jsem ho vnímala jako své záchranné lano, přesto jsem na něj byla nesmírně náročná. Na druhou stranu jsem ho tak moc potřebovala, že jsem si jeho lásku chtěla koupit za každou cenu. Čím víc jsem se snažila mu vyhovět, tím víc se mi vyhýbal.

Prožili jsme 10 ubohých let manželství, prokládaných bolestnými zkouškami, včetně těchto 10 potratů, nemluvě o našich obrovských finančních starostech a o tom, že jsme spolu mluvili jen proto, abychom se pohádali... zkrátka všechny tyto věci nás rozdělily a po 10 letech jsem to už nemohla vydržet.

Jednou v noci, když jsem byla v krizi, jsem manžela vykopla a on okamžitě podal žádost o rozvod. Byli jsme od sebe 9 měsíců. Byla jsem na konci svých sil. Takže jsem si jednoho večera sedla na kraj postele a modlila se. Bůh mě slyšel a odpověděl mi. Řekl: „Co teď uděláš bez svého manžela?“ Ten večer jsem si uvědomila, že můj nedostatek lásky mě vedl k tomu, že jsem dala svého manžela na první místo ve svém srdci, a že Bůh už nebyl středem mého života. Snažila jsem se naplnit své srdce láskou svého manžela, ale udělala jsem chybu. Proto jsem požádala Boha o odpuštění a po týdnech mlčení se s manželem znovu spojila. A pak se stal zázrak! Můj manžel mi navrhl, že se vrátí domů.

Následující týden byl týdnem velkého odpuštění, ale v mém srdci ještě všechno urovnnáno nebylo. Abych se úplně proměnila a uzdravila, musela jsem se modlit k Bohu, aby mě naplnil svou láskou. Už jsem se nechtěla sama snažit získat si lásku druhých, a když jsem mu řekla: „Pane, udělala jsem vše, co jsem mohla, ale nepodařilo se mi to. Prosím, udělej to pro mě ty sám, znovu vybuduj můj život a mou rodinu,“ tehdy Bůh vykonal zázrak! Jednoho večera, když jsem se modlila, jsem cítila, jak mnou proniká Jeho láska; bylo to jako nesmírné,

Moje zásada byla: nejdřív si užij, Bůh přijde na řadu až později.

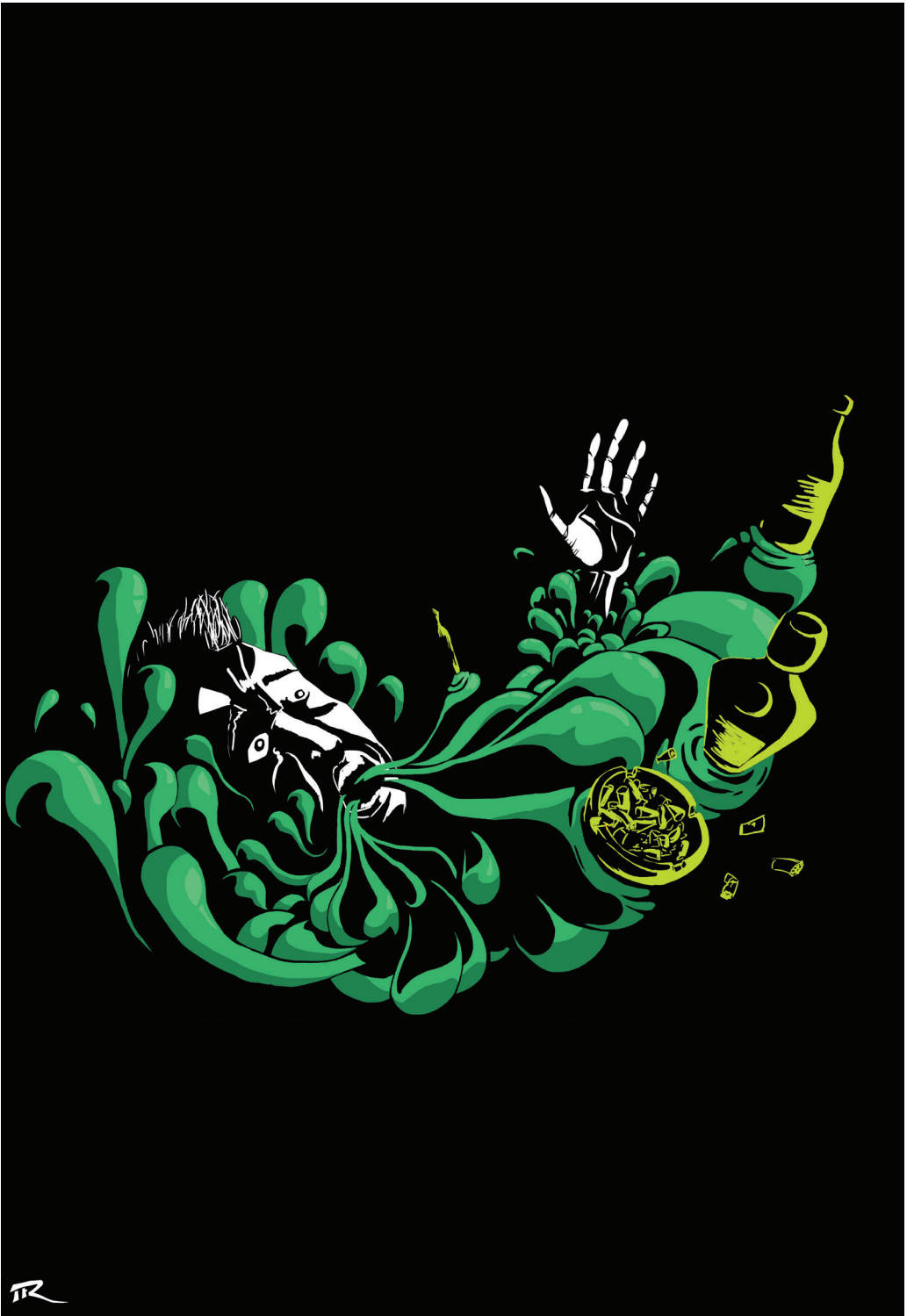
Večírky, alkohol, jointy, lži... Takový byl můj dřívější život, ale moji rodiče o tom nevěděli. Musím přiznat, že mě k tomu vůbec nevychovali. Rodiče mi předali své přesvědčení, hodnoty založené na Bibli a svou víru. Ale já nic z toho nenásledoval. Přesto jsem byl o existenci Boha přesvědčen. Jako dítě jsem se Boha následovat rozhodl, ale v dospívání se to pokazilo.

Začal jsem žít svůj život, aniž bych v něm dal Bohu přednost, a nechal jsem se ovlivnit lidmi, kteří mě postupně od Boha vzdálili. Začal jsem se zajímat o chození ven, i když jsem stále chodil do kostela. V té době pro mě život znamenal především přátele, dívky a vše, co k tomu patří: alkohol, cigarety, marihuana. Myslel jsem si, že to není nic špatného, pokud si udržím slušné školní výsledky a rodiče mě nechají na pokoji. Moje zásada byla: nejdřív si užij a Bůh až později. Ale když člověk začne hřešit, propadá se čím dál hlouběji.

Nakonec se zábava stala závislostí, utíkal jsem z domu a trávil většinu času s kamarády. Skrýval jsem se a neustále lhal. Například, když jsem přišel domů s pachem cigaret, řekl jsem rodičům, že to je kvůli mým kamarádům, kteří kouří. Někdy jsem se sám divil, jaké lži dokážu vymyslet a jak hluboko se člověk může propadnout. Tato situace trvala poměrně dlouho a vedla k velkým hádkám, zejména s matkou. Říct pravdu? Ne, to jsem nemohl. K tomu se přidalo zklamání v lásce, které situaci ještě zhoršilo. Viděl jsem, že můj život se hroutí, věděl jsem, že mi Bůh může pomoci, ale nechtěl jsem to. Měl jsem ve zvyku k němu volat jen tehdy, když jsem to potřeboval, a když mi vyřešil můj problém, nechal jsem ho být. Přesto jsem pokračoval v návštěvách mládežnických setkání a snažil se dát svůj život do pořádku vlastními silami. V srdci jsem stále měl touhu následovat Ježíše, ale bylo pro mě těžké zbavit se všech svých závislostí.

A pak, během přípravy na křest, jsem se rozhodl změnit. Chtěl jsem také poznat to štěstí, které Ježíš dával křesťanům, které jsem viděl ve svém okolí. Díky svým blízkým jsem pochopil, že ať udělám cokoli, nikdy nebudu dokonalý a že Bůh ode mě očekává jen jeden krok. Řekl jsem mu, že odted patří můj život jemu, a požádal jsem ho, aby mě proměnil.

Zažil jsem jeho milost a pochopil jsem, že mě nesoudí.

Stala jsem se anorektičkou.

Když jsem byla mladší, chtěla jsem rychle vyrůst. Ale jak jsem rostla, uvědomila jsem si, že vlastně nechci vyrůst...

I když se zdálo, že je všechno v pořádku (vyrůstala jsem v rodině bez zvláštních problémů s milujícími rodiči), uvnitř mě bylo něco, co v pořádku nebylo. Aby se o mě moje rodina bála (tak to dnes interpretuji), a také proto, že jsem se bála stát ženou, jsem začala chtít zhubnout. Prošlo to několika fázemi, než se z toho stala nemoc.

V 17 letech se hubnutí stalo mou jedinou myšlenkou a jediným cílem. Stala se ze mě anorektička, což mělo mnoho dopadů na mé tělo. Například když mi byla zima, byla jsem šťastná! Když mi vypadávaly vlasy, byla jsem nadšená, když mi někdo řekl, že jsem hodně zhubla, byla jsem velmi pyšná.

Během několika týdnů jsem zhubla natolik, že jsem dokonce překročila cíl, který jsem si stanovila. Byla jsem se sebou velmi spokojená, měla jsem vše pod kontrolou, ale zároveň jsem se cítila tak prázdná a zoufalá. Měla jsem vše pod kontrolou, ale zároveň mě pronásledoval strach z přibírání na váze. Postupně jsem ztratila kontrolu a nastala fáze bulimie. Zpočátku to nebylo příliš pravidelné. Když se to stalo, požádala jsem například svou matku nebo sestru, aby na mě dohlížely, abych nechodila do kuchyně. Ale když jsem nakonec podlehla, a někdo se ke mně přiblížil, aby mě povzbudil a zabránil mi jíst, reagovala jsem násilně, abych mě nechali na pokoji, a už bylo příliš pozdě. Tak jsem jedla, jedla jsem příliš, hodně moc! A pak jsem šla zvracet. Druhý den se pekelný kruh opakoval...

Jelikož jsem v té době přibrala na váze, lidé se o mě už nebáli (alespoň tak jsem to tehdy vnímala). Přesto jsem byla na dně, jedla jsem, abych zaplnila prázdnotu nebo nějaký nedostatek, a měla jsem obrovské výčitky. Měla jsem pocit, že selhávám ve srovnání s ideálem, kterého jsem chtěla dosáhnout. Fáze bulimie trvala více než rok a všichni moji blízcí byli bezradní. Nevěděli, jak mi pomoci se z toho dostat. Nakonec jsem strávila krátký pobyt v psychiatrické léčebně, abych si odpočinula od svého příliš nabitého života. Jednoho dne se mě během náhodného rozhovoru jeden zdravotní bratr zeptal na štěstí a cíle, které si v životě stanovujeme. Nakonec, dělá hubnutí šťastným? Dává to smysl? Víím, že to není nic velkého, ale byl to spouštěčem, který nastartoval mé uzdravení. Víím také, že se za mě lidé modlili, a že mě Bůh uchránil před nejhorším. Nesmíme zapomínat, že se jedná o smrtelnou nemoc, která mohla zajít mnohem, mnohem dál.

Modlila jsem se, ale modlila jsem se ze špatných důvodů. Modlila jsem se, abych zhubla!

Boží vůle pro mě byla, abych žila, a ne abych se nechala umřít.

Protože nakonec za mou touhou zhubnout byla touha umřít...

Po letech, kdy jsem chtěla mít vše pod kontrolou, a zejména své tělo, jsem se naučila nechat věci plynout a začala se normálně stravovat. Už jen nechat věci plynout byl určitě zázrak ! Každý následující den byl jiný. Už jsem nemusela přemýšlet o tom, jak napravit chyby z předchozího dne. Nedokážu konkrétně vysvětlit své uzdravení, nevím přesně, jak k tomu došlo. Víím jen, že to trvalo dlouho. Trvalo mi dlouho, než jsem znovu začala jíst některé potraviny, které byly na mém seznamu zakázaných, a také mi trvalo dlouho, než jsem se přijala. Dnes je pro mě stále boj zvládat stravování a přijímat se takovou, jaká jsem, ale modlím se k Bohu, aby mi pomohl.

To, co změnilo situaci, bylo poznání, že Bůh mě miluje takovou, jaká jsem. On mi může dát vše, co potřebuji, a zaplnit prázdnotu v mém nitru. Dnes už nejsem prázdná! Moje kritéria krásy už nemají nic společného s těmi, která jsem měla tehdy. On mě miluje pro to, co je v hloubi mého srdce, a na ostatním nezáleží.

Nenašla jsem lepší naději než Boha a tak teď povzbuzuji tebe, aby ses na něj obrátil beze strachu z neúspěchu, protože on má vše pod kontrolou lépe než ty sám a výsledek pro tebe bude velmi prospěšný. Už nebude otázkou, zda jíst nebo nejíst...

Bůh chce tvé nejhlubší a nejúplnější štěstí. Můžeš mu důvěřovat.

Zbývaly mi už jen dva týdny života.

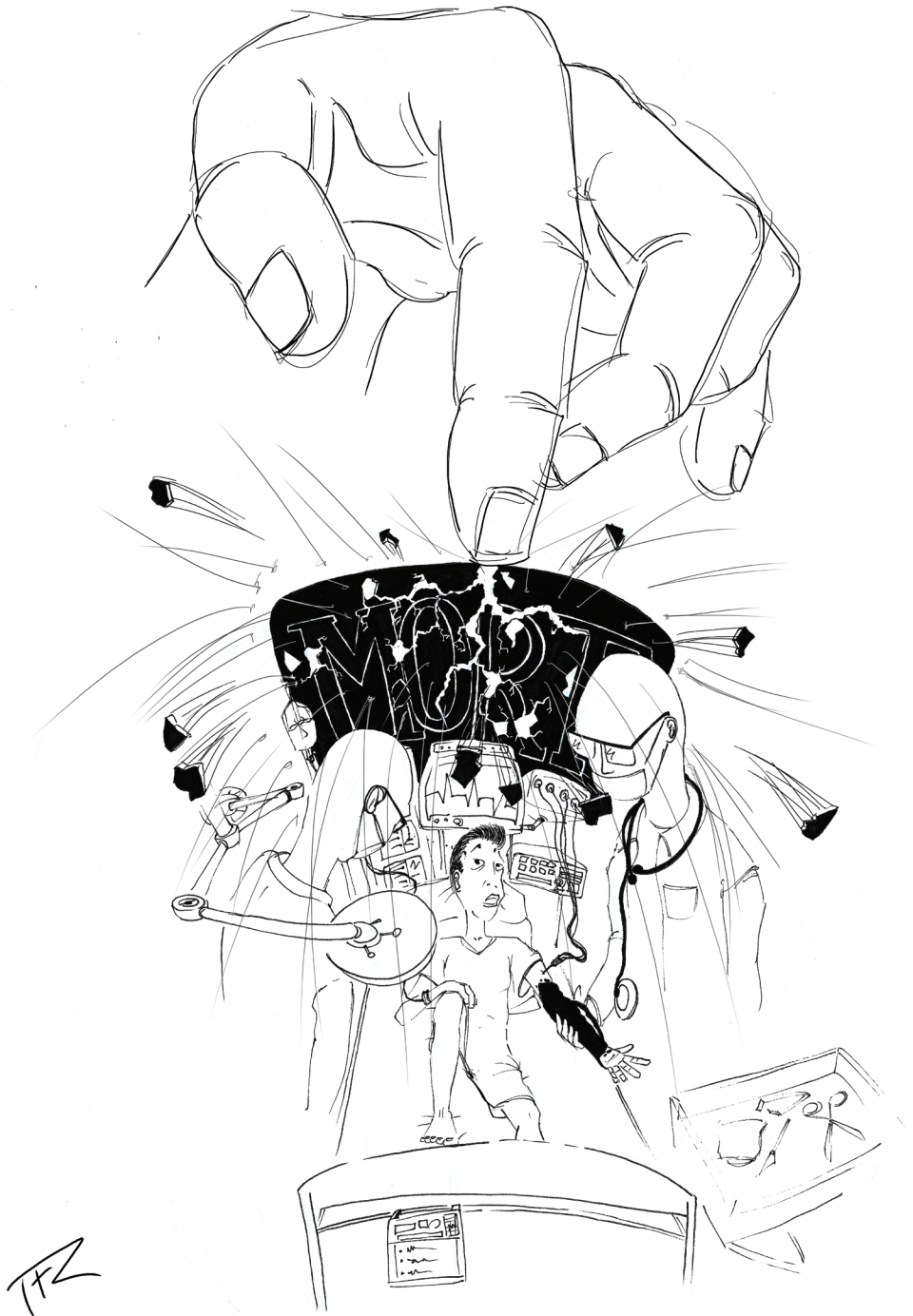
Narodil jsem se v křesťanské rodině, nebo spíše v rodině, kde moje matka chodila do kostela, a já a můj starší bratr ji následovali. Neměl jsem snadné dětství, ale ani nejsem ten, kdo si zaslouží největší soucit. Stejně jako ostatní jsem zažil řadu nepříjemných, ba dokonce dramatických událostí.

Za prvé, když mi byly tři roky, tak se můj ktec rozhodl opustit mou matku. Toto rozhodnutí bylo počátkem hlubokého pocitu odmítnutí, který ve mně neustále rostl. I když jsem měl příležitost vidět svého otce o prázdninách nebo o Vánocích, často jsem se cítil velmi osamělý. Moje matka se narodila slepá. Takhle to zní jednoduše, ale když je vám 8 let a musíte se starat o poštu, nekonečné nákupy (protože každý produkt musí být vysvětlen a popsán) a cesty, při kterých musíte dávat pozor nejen na sebe, ale i na svou matku, rychle se to stane únavným.

Navíc jsem vyrůstal v městské čtvrti Lille, kde nebylo všechno úplně v pořádku. Drogy, dívky, násilí mezi sídlišti. Nakonec jsem se ocitl ve světě, který mi dal to, co jsem neměl: uznání, pocit pohody, když jsem se setkával s lidmi, kteří sdíleli stejné příběhy. Ale to mi vystačilo jen na pár let.

V patnácti letech, uprostřed krize identity a rebelie, jsem nevěděl, jak zaplnit všechny prázdnoty ve svém srdci. Měl jsem pocit, že jsem jako ementál s čím dál většími dírami, které nic nemohlo skutečně zaplnit. Jediným řešením, jak najít skutečný klid, byla podle mě sebevražda. Zcela zoufalý jsem se rozhodl, že to udělám sám ve svém pokoji. Ale protože jsem neměl odvalu dotáhnout to do konce, jen jsem si hluboce pořezal levou paži. Jedinou stopou po tomto činu byla rána na paži. Samozřejmě jsem o tom nemohl říct matce, nechtěl jsem ji znepokojovat. Týden jsem tedy tuto ránu skrýval, ale pak se rána zanítila. Nemohl jsem už vydržet tu obrovskou bolest, která mě zaplavovala: pocit tahání a trhání se zmocnil celého mého ramene. Na dotek to vypadalo čím dál tím znepokojivěji.

Smířil jsem se tedy s tím, že matce řeknu, že něco není v pořádku, aniž bych upřesnil původ řezné rány. Po příjezdu do nemocnice lékaři udělali vše pro to, aby zjistili původ rány a našli způsob, jak mě vyléčit.

Ale po týdnu důkladných vyšetření, léčby a návštěv specialistů padl verdikt: zbývaly mi jen dva týdny života. V mé paži se projevila vzácná nemoc: plynová gangréna. Smrt mě neděsila, ale bolest byla i přes léky nesnesitelná. Znovu jsem se tedy pokusil ukončit svůj život v nemocnici.

Umíte si představit, v jakém stavu byla moje matka... Začala se ze všech sil modlit za mé uzdravení. Já jsem si říkal, aniž bych tomu opravdu věřil: „Jestli Bůh existuje, za dva týdny budu naživu a opustím tuto nemocnici“, i když jsem se jednoho dne přece jen modlil s vírou: „Jestli existuješ, zachraň mě.“ Ale na jeho pomoc jsem opravdu nespolehal.

Uplynul první týden a žádné zlepšení nebylo v dohledu, naopak, můj stav se zhoršoval. Začal jsem tedy vídat lékaře z celé Francie, kteří přicházeli prohlédnout gangrénu. Uplynuly dva týdny, lékaři se u mne střídali, aby mě povzbudili a připravili na konec, ale při posledních vyšetřeních se lékaři nechovali jako obvykle. Nechápal jsem, co se děje, a oni také ne... Nemoc ÚPLNĚ zmizela. Moje tělo už nevykazovalo žádné známky nemoci. Lékaři mě několik týdnů drželi na pozorování, aniž by něco zjistili, a jednoho dne za mnou přišel lékař a řekl mi:

„Pane, nechápeme to, ale jedním si buďte jistý : stal se zázrak!“

Od té chvíle jsem začal věřit, že Bůh může existovat. Přiblížil jsem se ke skupině mladých lidí z mé církve, chodil jsem s nimi na výlety a nakonec jsem svůj život odevzdal Ježíši. Mnoho let předtím mě při setkání, kterého se účastnila moje matka, zaujalo jedno slovo: „Všechno, co budeš prožívat, všechno utrpení, kterým si projdeš, tě bude posilovat, abys mohl sdílet své svědectví s lidmi kolem sebe a být průvodcem pro ostatní.“

Dnes vidím, jak se Boží plány v mém životě naplňují. Časy nejsou vždy snadné, ale už nejsem sám, Pán mi dal nádhernou ženu a úžasné dítě a hlavně vím, že je vždy se mnou!

Tobě, který jsi právě objevil kousek mého života, bych chtěl říct, že není nic, co by Bůh nemohl změnit, žádná nemoc, kterou by nemohl uzdravit, žádné srdce, které by nemohl naplnit. Bůh zná tvou situaci, vidí tvé slzy a tvé otázky. Nejsi ve svém utrpení sám/sama, On je tu a podává ti ruku, aby ti pomohl. Volej k Němu, jako jsem to udělal já, a On tě přijde zachránit.

Měla jsem v sobě nenávist.

Jednoho dne, když jsem byla v osmé třídě a bylo mi 13 let, za mnou přišel jeden kluk ze školy a řekl mi: „Hele, volají tě do budovy X.“ Naivní, jak jsem byla, jsem ho následovala a tam mě ten kluk zneužil. Vzal mi to nejcennější, co jsem mohla muži nabídnout. Od té chvíle se můj život obrátil vzhůru nohama.

Byla to opravdu těžká zkouška, byla jsem tak rozzlobená. Cítila jsem nevýslovnou vnitřní nenávist, obrovskou nenávist k chlapcům. Necítila jsem k nim nic a jediné, co jsem chtěla, bylo, aby někdo zaplatil za to, co mi bylo ukradeno, když mi bylo 13 let. Chtěla jsem se pomstít za to, co se mi stalo. Tak jsem začala mít jednoho přítele za druhým, ale nic jsem k nikomu z nich necítila. Stejně si myslela, že kluci nemají srdce a že jen holky mají city. Bylo to, jako bych ztratila veškerou svou hodnotu. Všechny ty vztahy mi ubližovaly a já jsem začala ztrácet sebeúctu. Ale naštěstí jsem potkala Ježíše! V tu chvíli jsem si uvědomila, že mě Bůh miluje, že mi odpustil. Bylo to, jako by vymazal vše, co se stalo, jako by mě uzdravil.

Bůh mi pomohl odpustit mému násilníkovi...

Bylo to něco těžkého, co jsem nedokázala ze svých sil, ale Bůh mi to umožnil. O několik let později jsem se rozhodla za ním zajít. Chtěla jsem ho požádat o odpuštění za to, že jsem ho nenáviděla a přála mu smrt. Řekla jsem mu: „Pamatuješ si mě?“ Odpověděl: „Ano, pamatuji si tě velmi dobře.“ A já mu řekla: „Prosím tě o odpuštění za to, že jsem tě nenáviděla. Přála jsem ti smrt, ale dnes ti chci říct, že ti odpouštím a přeji ti štěstí... Ten chlap se rozplakal a řekl mi: „Nechápu to!“ Mnoho lidí nebude schopno pochopit, co se stalo, ale je pravda, že v Bohu jsem našla opravdové štěstí.

Nyní mám k mužům úctu, což pro mne dříve nebylo možné. Už k nim necítím nenávist a dokonce je dokážu vnímat jako lidské bytosti! Kdyby Ježíš nezasáhl do mého života, nevím, co by se ze mě stalo. Ježíš vzal mou hanbu a nenávist a dal mi místo nich nový život, jsem zachráněná a nyní i čerstvě vdaná žena.

Chen

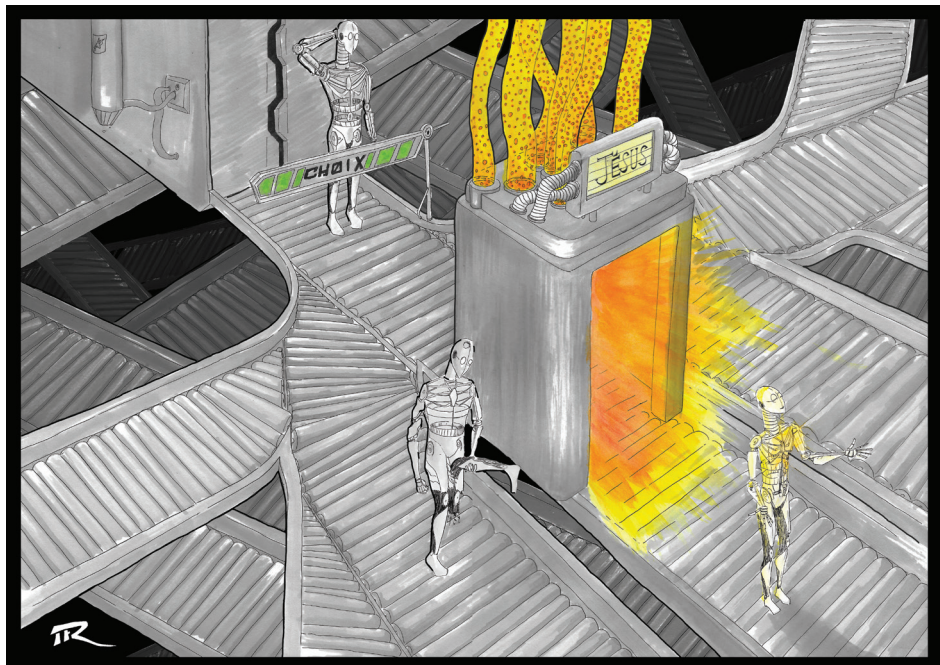
Nechápal jsem, že Bůh může být tak mocný.

Narodil jsem se v křesťanské rodině, přesněji řečeno, můj otec věří v Boha, ale není praktikující, zatímco moje matka věří a chodí do kostela. Jako malý jsem také někdy chodil do kostela, i když mi vždy nechali na výběr, zda jsem tam chtěl jít, nebo ne. Vlastně si vzpomínám, že jsem se vždy večer modlil.

V dospívání mě lákaly potyčky ve škole a všechny ty nové věci. Začal jsem být vulgární, urážet ostatní a posmívat se jim, podobně jako mnoho jiných teenagerů. S tím se objevila i potřeba srovnávat se s ostatními. Pak jsem nastoupil na střední školu a tam se mi naskytla nová příležitost: večírky! S kamarády jsme se rádi scházeli, abychom popíjeli. Měl jsem jednoho kamaráda, se kterým jsem obzvláště rád hodně pil, a právě s ním jsem také objevil cigarety, doutníky, vodní dýmku, trávu a hašiš. Nejméně jednou za měsíc jsme také chodili na diskotéku. Musím přiznat, že to často končilo špatně, ale byl to náš způsob zábavy.

V té době jsem byl šťastný, měl jsem všechno: přátele, zábavu, přítelkyni, řidičák a studium, které mě bavilo. Navíc se v té době moje matka vyléčila z deprese. To na mě udělalo velký dojem, protože předtím se nikdy neusmívala, byla vždycky rezervovaná, vlastně nikdy nebyla šťastná, a teď jsem objevoval svou matku znovu. Uzdravení jí daroval Ježíš. Ale protože dobré zprávy nikdy nepřicházejí samy, v téže době se i moje sestřenice zbavila své fobie ze školy! Její fobie se totiž vyvinula do takové míry, že se ani nemohla nacházet v jedné místnosti s ostatními lidmi. Ježíš ji také uzdravil, a to tak dokonale, že později mohla o tomto zázraku promluvit před 2000 lidmi! Dokážete si to představit? Pokud jste ještě nečetli její svědectví, přečtěte si příběh Maëvy. V jejím případě můžeme opravdu mluvit o zázraku. V každém případě mě všechny tyto příběhy velmi ovlivnily a postupně jsem začal mít nový pohled na to, kdo je Bůh. Ve skutečnosti jsem ho neznal. Je pravda, že během celého svého dětství jsem o Bohu slyšel, ale nikdy jsem nepochopil, že může být tak mocný, že má moc měnit lidi.

Bral jsem ho v mém životě jen jako „bonus“, jako něco navíc.

Myslel jsem si, že je tu prostě proto, aby mi usnadňoval život, ale ne, že by mohl být něčím víc! Rozhodl jsem se tedy o něj zajímat, a co je lepšího než začít číst Bibli? Je to tak trochu jeho životopis. Při čtení jsem si rychle uvědomil, že život, který vedu, není ten, který On ode mne očekává. Tak jsem se začal snažit žít jako opravdový křesťan. Omezil jsem pití alkoholu, znechtily mě noční kluby. Když jdeš do klubu a nepiješ, uvědomíš si, že je to tam pěkná nuda. Jednoho dne na narozeninách kamarádky jsem viděl dva lidi kouřit hašiš a když jsem je uviděl, řekl jsem si: „Takhle vypadám, když kouřím?“ Okamžitě mě to ještě víc znechtulo! Všechna ta má práce na sobě, která ale nebyla záležitostí na pár minut, mě opravdu změnila. Čím víc jsem se přibližoval k Bohu, tím víc se měnil můj charakter. Dřív jsem se velmi rád posmíval ostatním, byl jsem plný pýchy, sobecký, posedlý penězi a egocentrický. Dnes ochotně přijímám dobrovolnickou práci nebo sociální aktivity, což jsou věci, které jsem dříve považoval za nesmyslné. Dá se říci, že mě Bůh opravdu naučil pokoře (i když se mám ještě co učit), naplnil mě láskou a soucitem k druhým. Samozřejmě, že nejsem dokonalý! Mám ještě stále mnoho nedostatků, ale vím, že mě Bůh stále proměňuje, aby mě posunul dál. Bůh to nedělá jen tak, dělá to proto, aby byl tento svět lepší. Jenže to nemůže udělat bez našeho souhlasu. Bible nás totiž učí, že Bůh dal člověku privilegium svobodně se rozhodnout, zda mu bude patřit, nebo ne. Tato volba je i na vás. Nikdo vás k tomu nemůže nutit, ale věřte mi, mít Boha za přítele změní váš život.

Protože jsem byla hodná, nic jsem neřekla.

Je neuvěřitelné, jak si lidé někdy mohou o jiných lidech udělat předčasný úsudek. Často si lidé představují, že jsem milá, laskavá, rezervovaná, prostě svatá holka! Ale takhle jsem se před časem vůbec neviděla. Je pravda, že jako dítě jsem byla TA holčička s hezkými šaty, blond kudrlinkami atd. Ráda jsem si hrála s panenkami a měla jsem ráda růžovou barvu. Klasický případ modelové holčičky! A je také pravda, že jsem byla hodná. Zároveň jsem si často hrála sama, protože moje sestry byly starší než já. Jsem čtvrté a poslední dítě, překvapení mých rodičů, kteří měli čtyři dcery.

Ve věku 4 let zažila nevinná holčička, kterou jsem byla, první trauma svého života. Bylo to o víkendu, rodiče pozvali domů přátele a jejich děti. Pamatuji si, že jsem si dobře hrála s jedním z jejich synů, který byl velmi milý. Dokonce mi vyprávěl svůj příběh. A pak jsem se s ním najednou ocitla o samotě... Byl to teenager! Najednou začal dělat věci... ušetřím vás podrobností. A protože jsem byla hodná, nic jsem neřekla, jen jsem to snášela a neodvážila se nic udělat. Ten samý večer jsem to řekla rodičům. Doma vypukla panika, ale vyřešili to mezi sebou. Teenager dostal vynadáno, ale já si ještě nedokázala představit, že to byl začátek mého utrpení.

Pak mi bylo jednoho dne 8 let. Rostla jsem a začala si hrát s domácím počítačem. Ups! Nechtěně jsem narazila na porno video. Zavřela jsem okno, ale bylo už pozdě, můj mozek už byl ovlivněn těmito obscénními obrazy, které mi znečišťovaly myšlenky. Tyto obrazy mě pronásledovaly celé roky. Nemohla jsem se ani dívat na lidi, jak se líbají, bylo mi to nepříjemné. Sexualitu jsem vnímala jako něco špinavého. Prosím vás, rodiče, kteří čtete tyto řádky, dávejte pozor na své děti. Nenechávejte je samotné před počítačem! Nainstalujte si rodičovskou kontrolu, protože dnes se nám tyto obrázky samy vnucují a mohou napáchat škody. A ve mně je napáchaly.

Takto se v dospívání a při nástupu na lékařskou fakultu začala ta hodná a nevinná holčička, kterou jsem byla, propadat do opravdu hanebné závislosti...

Myslíme si, že se to stává jen chlapcům, a přesto... Byla jsem zoufale zahanbená, já, která jsem vždycky dělala všechno správně, která jsem svému okolí ukazovala krásný obraz, milovala Boha, angažovala se v kostele a chtěla se posunout dál. Ale tato moje závislost

TR

začala zabírat čím dál tím více místa. Nebyla jsem schopná odolat pokušení, stačila jedna myšlenka v mé hlavě a úplně mě to pronásledovalo, dokud jsem nepodlehla. Měla jsem pocit, že se z toho nikdy nedostanu, že je to nepřekonatelné.

Pohltil mě pocit viny, nechápala jsem, jak mě Bůh může milovat navzdory tomu, co dělám, nedokázala jsem se ve své víře posunout. Byla jsem znechucená tím, že se nedokážu ovládat, a nechápala jsem, jak jsem se do této situace dostala. Postupně jsem se uzavřela do své bubliny, neodvážila jsem se o tom s nikým mluvit, protože to bylo příliš hanebné, zejména pro dívku, cítila jsem se velmi osamělá a provinilá.

Jednoho večera v mé mládežnické skupině promluvil náš pastor o této závislosti, řekl, že slovo osvobozuje a že je třeba o tom mluvit, aby se z toho člověk mohl dostat. Byla jsem tak zoufalá, že jsem sebrala odvalu a svěřila se svému příteli. Řekla jsem mu všechno a k mému velkému překvapení se jeho názor na mě nezměnil. Od té chvíle jsem mu byla zavázána a při každé obtížné situaci jsem mu mohla napsat a požádat ho, aby se za mě modlil nebo mi pomohl.

Trvalo mi sice dlouho, než jsem se k tomu svěřit se rozhodla, ale zachránilo mě to. Začala jsem dělat pokroky a padala jsem čím dál méně často. I když to bylo občas nahoru a dolu... Ale během tohoto boje jsem se naučila spoléhat na Boha. Pokaždé, když jsem upadla, tak mě zvedl, a já se naučila přijímat, že mě Bůh miluje navzdory tomu, co dělám. Jednoho dne na setkání mladých křesťanů zazněla píseň, která říkala, že ve jménu Ježíše je síla, která rozbije všechna pouta. Ta píseň mě velmi dojala a ten den jsem si uvědomila, že mohu být úplně svobodná. Hodně jsem plakala a

všechna moje bolest, hanba a špatné myšlenky ze mě vyšly ven.

Od toho dne jsem se rozhodla, že budu svobodná, a s Boží pomocí jsem bojovala, dokud jsem nebyla úplně svobodná. Dnes mohu říci, že mě Bůh osvobodil od mé závislosti na pornografii a masturbaci. Jsem svobodná ve svých myšlenkách, už mě to nepronásleduje v každodenním životě. Být svobodná neznamená, že už nepřichází pokušení, znamená to, že mi Bůh dal schopnost mu odolat, a když se dnes objeví, jsem schopná říct ne a už neupadnout. Bůh mě opravdu osvobodil! Ve jménu Ježíše byly moje řetězy rozbity. A ty, kdo čteš mé svědectví - cítíš se být vězněm nebo něčím spoután? Můj příteli, i tvé okovy mohou spadnout! Je tvým problémem cigareta nebo alkohol? Pornografie a masturbace? Cítíš se špinavý? Ježíš má moc rozbít tvé okovy a osvobodit tě. On ti může a chce ti dát nový život, tak přijď k Němu.

Zapomeňte na svou minulost!

„Vždycky se radujte.“ - 1 Tesalonickým 5:18

Vzpomeňte si na Mojžíše, muže, který osvobodil izraelský lid z otroctví v Egyptě a kterému Bůh dal Desatero přikázání. Jeho jméno je stále známé po celém světě, čtyři tisíce let po jeho smrti. Ale pamatujte si také, že tento muž byl vrah, považovaný egyptskou policií za veřejného nepřítele číslo jedna! Pronásledován policií musel uprchnout do pouště, aby unikl spravedlnosti své země, a čtyřicet let žil v divočině jako pastýř! Přesto ho Bůh skrze tuto zkoušku učinil mužem, který se jednoho dne postavil v majestátním paláci před faraóna a pevným hlasem prohlásil: „Propust' můj lid!“ Vznikl nový národ, protože tento muž byl ochoten udělat vše pro to, aby naplnil svůj osud, který pro něj Bůh připravil. Nenechte se paralyzovat svou minulostí. Pokud Bůh mohl použít Mojžíše, může použít i vás. Nejdůležitější věta, když se před vámi hromadí potíže, je: „Zapomeňte na svou minulost!“ Zranil vás život? Zapomeňte na zranění! Zradili vás? Zapomeňte na zradu! Selhali jste v nějakém podniku? Zapomeňte na neúspěchy! Pavel řekl: „Za všech okolností vyjadřujte svou vděčnost!“ Bud'te vděční Bohu i ve svých obtížích. Bud'te vděční, ať už žijete v hojnosti, nebo v chudobě. Bůh je větší než veškerá kritika, které budete vystaveni, větší než obří, kterým budete čelit, větší než břemena, která budete muset nést. Studujte životy mužů a žen z Bible, kteří se rozhodli soustředit svůj pohled na sluneční paprsky, které osvětlovaly jejich cestu, spíše než na mraky, které zakrývaly jejich obzor. Místo, aby proklínali bouře, které před nimi vznikaly, raději je rozptýlili světlem, které v sobě nesli, a zvolili jediný správný postoj, postoj víry.

Udělejte to tedy jako oni, nebojte se neúspěchu. Neúspěch z vás nedělá ztroskotance, pouze dokazuje, že se učíte! Odvažte se riskovat. Vezměte Boha za ruku, udělejte krok víry a naplňte svůj osud!

Nebyla jsem ničím dítě.

Pokud mi věnujete pár minut, ráda bych vám pověděla o tom, čím jsem si prošla, a hlavně o tom, jak jsem díky Boží milosti dokázala překonat všechny překážky a stát se „ResKP“, tedy „přeživší“. K tomu vám musím vysvětlit svůj příběh. Všechno začalo už při mém narození, nebo dokonce ještě před ním. Sociální služby si všimly sociálních a psychologických problémů mých rodičů a vyjádřily pochybnosti o jejich schopnosti vychovat mě. Když mi bylo 6 měsíců, odebrali jim mne z domova. Po několika pobytech v dětském domově, mi bylo nařízeno soudní umístění do pěstounské péče a já jsem se dostala do pěstounské rodiny. Bylo mi tehdy 12 měsíců.

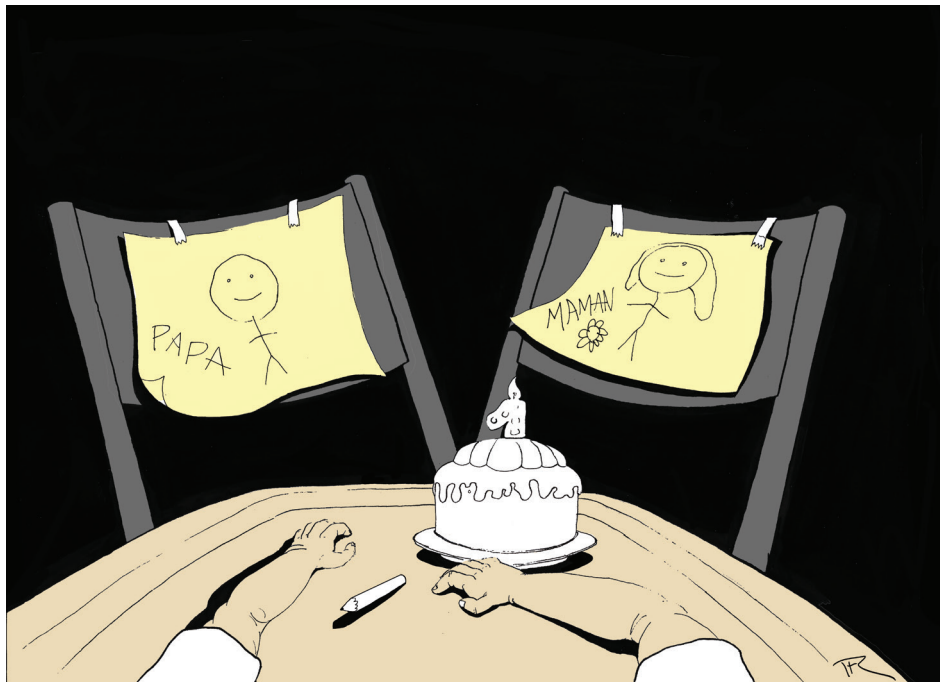
Ve čtyřech letech mě přijala nová pěstounská rodina.

Stejně jako ta předchozí byla i tato křesťanská. Vzhledem k tomu, že ve Francii je křesťanských pěstounských rodin málo, je to už samo o sobě zázrak! I přes umístění do pěstounské péče jsem měla povoleno vídat se rodiči. Jako malá jsem byla jejich „hračkou“, kterou si idealizovali, ale jak jsem rostla, velmi rychle jsem se prosadila a projevila svou „dobrou povahu“. Nechám vás si domyslet, co následovalo... Vznikla atmosféra konfliktů a nejistoty, která vedla ke zhoršení našich vztahů.

Návštěvy u mé matky o víkendech často končily násilím a někdy jsem se musela vrátit domů dříve. Ovlivnilo to i moje školní výsledky. Musela jsem se rozhodnout, že návštěvy ukončím. Když jsem byla s ní, měla jsem pocit, že neexistuji. Zaplavil mě silný hněv, který mě vedl až k úplné nenávisti vůči ní. Pokud jde o mého otce, náš vztah se v průběhu let vyvíjel, ale v dospívání se omezil pouze na telefonické hovory. Proč? Protože jsem v něj ztratila veškerou důvěru, a cítila se v jeho přítomnosti nepříjemně. Přesto jsem až do té doby, na rozdíl od mé matky, měla pocit, že pro něj existuji a že mě miluje jako dítě miluje své rodiče. Nedůvěra v něj sahá teprve do doby, kdy mě zneužil.

Bylo mi tenkrát teprve 7 let. Zpočátku jsem si říkala: „To nic není, nejsi první, kdo tím prošel, a nebudeš ani poslední.“

Myslela jsem si tedy, že to na mne nemělo žádný vliv. Zpočátku se to mi dařilo překonávat, ale jak jsem rostla, můj vztek na otce rostl také, jenže jsem mu to nemohla otevřeně vyčítat, protože na rozdíl od mé matky mě respektoval a miloval. Vždy jsem se snažila

zachovat si svou výlučnost vůči němu. Já měla svého otce a moje sestra měla svou matku. Situace, kterou jsem prožívala s rodiči, byla v naprostém rozporu s tím, co jsem prožívala v pěstounské rodině, kde mě učili hodnotám Bible. Chodila jsem do kostela a dokonce i do skautu, žila jsem ve dvou protikladných světech a abych v nich mohla dobře žít, vyvinula jsem si dvě osobnosti. Byla tu šťastná Tiffany, která milovala Boha. Byla jsem naoko hodná, vždy usměvavá (ve skautu mi dokonce dali přezdívku „usměvavá baba“). A pak tu byla ta druhá Tiffany, agresivní a vzpurná.

Vedla jsem dvojí život a dávala jsem si pozor, abych omezila kontakty mezi těmito dvěma světy. Přesto jsem si poměrně brzy uvědomila, že moje cesta není bezvýznamná a že Bůh ji dopustil za určitým účelem. Věděla jsem, že přijde čas, kdy budu muset Boha požádat o odpuštění za své hříchy a zavázat se Mu. V situacích, ve kterých jsem neviděla žádné východisko a život tak pro mě pozbýval svého smyslu, jsem chodila do svého pokoje a modlila se k Bohu, aby mě nechal zemřít. Byla jsem unavená z toho všeho utrpení a chtěla jsem, aby to všechno skončilo. Proč žít, když to znamená trpět? Protože Bůh na moje modlitby neodpovídal, utěšovala jsem se tím, že jsem si říkala: „Vidíš, Bůh ti neodpověděl, Bůh neexistuje.“

Zároveň však Bůh působil na mé srdce, protože během lyžařského tábora jsem dostala kartičku, na které byl napsán tento verš: "Já sám přece vím, jak o vás přemýšlím, praví Hospodin. Mám v úmyslu váš prospěch, a ne neštěstí; chci vám dát budoucnost a naději." (Jeremiáš 29:11)

Jednoho večera, jako vždy, když jsem se modlila, abych mohla zemřít, jsem se modlila k Bohu a pro jednu ho neprosila, abych mohla zemřít, ale abych mohla být zachráněna. Už jsem nemohla dál bojovat pouze vlastními silami. Také jsem ho požádala o odpuštění svých hříchů. V mých očích se stal Spasitelem mé duše a já mu odevzdala svůj život, aby mě vedl, jak mi slíbil v tomto verši. Následovalo období obnovy, kdy Bůh postupně vyřešil mou situaci, umožnil uzdravení ran z minulosti a učinil zázraky v mém životě, jako například získání maturity (musím přiznat, že v této oblasti to na začátku vypadalo dost špatně). Bylo to také období, kdy jsem odpustila svým rodičům a naučila se je přijímat takové, jací byli.

Dnes děkuji Bohu, že nevyslyšel mé modlitby, když jsem ho prosila, aby mi dal zemřít. Naopak, vytáhl mě z propasti, do které jsem se propadala. Také jsem si uvědomila, že navzdory všem obtížím, které mne potkaly, Bůh nade mnou vždy bděl a miloval mě takovou, jaká jsem. V 18 letech jsem se nechala pokřtít. Tento závazek nebyl cílem, ale spíše startovní čarou! Začala jsem nový život s Bohem jako oporou a otcem... Od té doby jsem se setkala s dalšími obtížemi, jako byla smrt mého otce nebo potíže ve škole, ale pokaždé jsem věděla, že už nejsem sama, která je musí překonat. Když jsem se dozvěděla o smrti svého otce, byla jsem otřesená, protože tato nová zkouška mě přivedla k tomu, že jsem se znovu spojila s částí své minulosti. Předtím jsem neměla žádný kontakt se svou původní rodinou. Ale Bůh mi pomohl zbavit se utrpení, které jsem prožívala, a smířit se s nimi. Bůh zapůsobil v mé původní rodině tak mocně, že dnes sdílíme stejnou víru.

Ted' už jistě lépe chápete, proč mohu říci, že Bůh ze mě udělal ResKP přeživší z velmi komplikované rodinné situace. Mohla bych napsat celé stránky, abych vysvětlila, jak Bůh mocně zasáhl do mého života a života mé rodiny, ale to by bylo příliš nadlouho. Na závěr bych chtěla říci, že sice nevím, čím procházíte nebo co jste si prožili, ale jednou věcí jsem si jistá: Bůh vás miluje a čeká na vás. Důvěřujte mu, nezklaťme vás.

Byla jsem připravená udělat cokoli, abych následovala muže svého života.

Byla jsem připravená udělat cokoli, abych následovala muže svého života, dokonce i opustit školu a vstoupit do armády. A to jsem také udělala. Kdo by si pomyslel, že v patnácti letech opustím církev, ve které jsem vyrůstala, že se vzepřu hodnotám Bible, které mi vštípili rodiče, a to vše kvůli jednomu klukovi? Moji rodiče určitě ne. A přesto se to stalo, chtěla jsem žít sama za sebe, bez Boha.

Do svého tehdejšího kluka jsem byla fakt blázen a dala bych za něj všechno. Stal se mým jediným důvodem k životu, mým idolem. Náš vztah trval 5 let, ale náš společný vstup do armády všechno změnil. Tam jsem začala pocítovat velkou prázdnotu, kterou jsem se snažila zaplnit milostnými dobrodružstvími. Jak si dokážete představit, můj tehdejší přítel to nepřijal a tak jsme se rozešli.

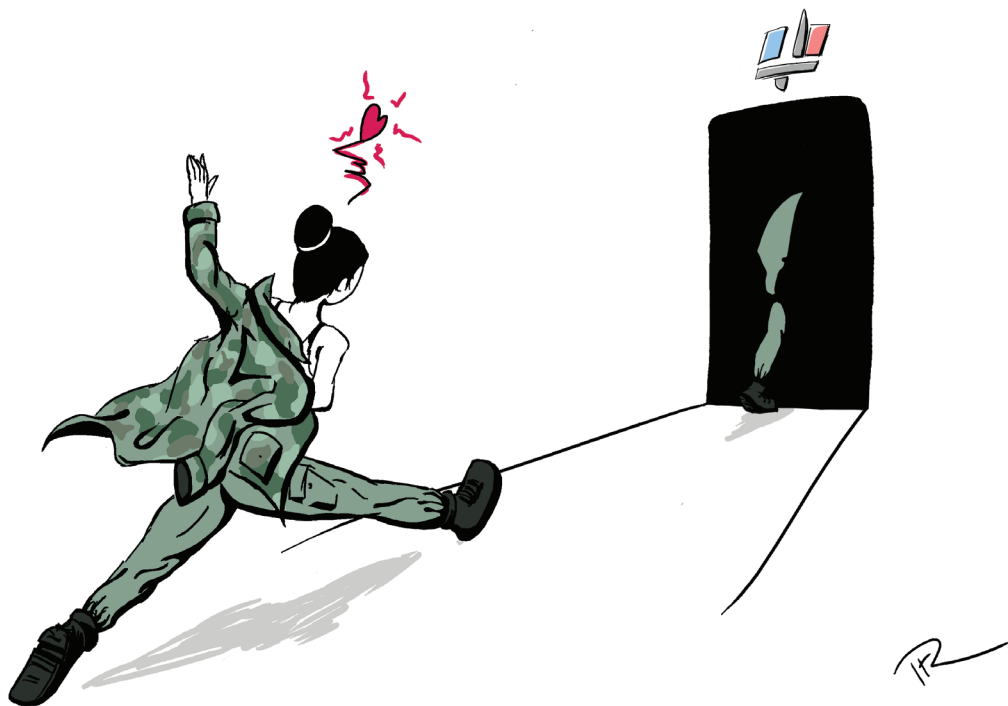
Pro mě byl tento rozchod začátkem dlouhého pádu. Od té chvíle jsem začala upadat do deprese. Nechodila jsem ven, neměla jsem přátele, celé dny jsem proplakala. Trvalo to nekonečných 6 měsíců.

Dnes si uvědomuji, že tento vztah měl devastující vliv na utváření mé identity a osobnosti, ale naštěstí mě Bůh nenechal klesnout až za bod, odkud není návratu. Nevím, kam by mě to jinak zavedlo, kdyby On nezasáhl.

Řekla bych dokonce, že Bůh byl vždycky se mnou a udělal vše pro to, aby mě zachránil.

To on hledal mě, ne já jeho.

Postavil mi do cesty křesťany, dokonce i v profesním životě. Jednoho dne mi dokonce někdo daroval Bibli. Dříve bych ji odmítla, protože jsem byla tak vzpurná, ale tentokrát jsem ji přijala. Zvláštní bylo, že zatímco dříve to pro mě byla jen hatmatilka, najednou jsem začala rozumět textům a dojíkala mě její četba.

Postupně vstoupil Bůh do mého srdce a já jsem nakonec přijala jeho a Ježíšovu pomocnou ruku. Bůh zcela proměnil můj život. Změnil některé rysy mé povahy, jako například asociálnost, poraženectví, nedostatek sebedůvěry a mnoho dalších. Cítím, že se ze mě opravdu stává nový člověk, a ten pocit je fakt příjemný. Bůh zasáhl i do mých plánů, dal mi přátele, úspěchy ve studiu a dokonce i práci. Dnes jsem sama sebou. Cesta k uzdravení začala dobře, protože Ježíš zaplnil prázdnotu, kterou jsem pociťovala. Ježíš je teď v mém životě na prvním místě.

Ty, kdo čteš můj příběh, opustil jsi Boží náruč? Rozhodl ses jednoho dne od něj odvrátit? Ráda bych ti řekla: vrať se domů, Bůh tam na tebe čeká, chce tě přijmout do své náruče a zaplnit prázdnotu, která v tobě je... Pokud máš Bibli, přečti si příběh o marnotratném synovi a uvidíš, že Otec tě nikdy nepřestal milovat, ať jdeš kamkoli a děláš cokoli, jsi jeho milované dítě a on tě chce hýčkat.

Myslel jsem si, že jsem nenapravitelný.

Co si pamatuji, vždy jsem věřil v existenci Boha. Vyrůstal jsem v křesťanské rodině, každou neděli jsem chodil do kostela, znal jsem příběhy z Bible, včetně těch o Ježíši, a snažil jsem se co nejlépe uplatňovat zásady, které mi byly vštěpovány.

Viděl jsem Boha působit kolem sebe, v kostele i v rodině. Bylo pro mě normální věřit v něj a nazývat se „křesťanem“. Takto jsem po léta prakticoval „náboženské zvyky“. Prohlašoval jsem se za křesťana, aniž bych znal skutečný význam tohoto slova, a vedle života v kostele žil životem „normálního“ teenagera, tedy s alkoholovými večírky a občasným jointem pro zábavu. I když jsem celý život slyšel o Bohu, byl pro mě tak vzdálený. Nikdy jsem s ním neměl žádný osobní vztah, protože jsem ho opravdu neznal.

V devatenácti letech jsem se zamiloval do jedné dívky, což mě vedlo k tomu, že jsem postupně opustil svou víru, abych si s ní mohl vybudovat společný život. Stále jsem sice na Boha občas myslel, ale odsunul jsem ho stranou. Nejdůležitější pro mě byl ten milostný vztah. S touto dívkou jsem během následujících dvou let trávil většinu svého času. Později mě studium donutilo přestěhovat se do Mét, abych mohl nastoupit na zdejší školu výtvarných umění. Vzdálenost způsobila, že jsme se spolu vídali méně často, a já se od své dívky vzdálil. Tehdy jsem do našeho vztahu vpustil jinou dívku - aniž bych si to uvědomil. Jednoho večera, když jsem měl doma večírek s přáteli, ta dívka zůstala. Když ostatní odešli, pod vlivem alkoholu jsem ztratil rozum a svou snoubenku podvedl. Když jsem se druhý den probudil, uvědomil jsem si, co jsem udělal, a rozplakal jsem se. Byl jsem plný hanby. Znechtivil jsem se sám sobě. Udělal jsem to, čím jsem u ostatních nejvíc opovrhoval: čin, který jsem považoval za neodpuštělný. Zavolaal jsem své snoubence, setkali jsme se a všechno jsem jí přiznal. Nemohl jsem se jí ani podívat do očí, a tak jsem se rozhodl s ní rozejít, i když byla ochotná mi odpustit. O měsíc později jsme se k sobě sice vrátili a pokračovali v našem vztahu dalších 5 měsíců, ale já už nebyl stejný jako dřív.

Ačkoliv jsem jí stále upřímně miloval, trápily mě výčitky svědomí. Dělal všechno pro to, aby se věci napravily, ale já upadl do hluboké deprese. Když jsem nebyl s ní, pil jsem od rána do večera alkohol, abych se rozptýlil. Stal jsem se depresivním alkoholikem, měl jsem tak podivné reakce, že to ta dívka nakonec vzdala a opustila mě nadobro. Ten den pro mě znamenal začátek skutečného sestupu do pekla. Byl jsem neutěšitelný. Měl jsem v hlavě

takový hlas, který mi neustále připomínal, že za všechno můžu já, a já se nenáviděl čím dál tím víc.

Moji přátelé se snažili rozptýlit mé myšlenky a mluvili se mnou hodně o Bohu. Já však nechápal, jak by mi mohl tento neviditelný Bůh pomoci, ten, kterého jsem se nemohl ani dotknout, když to nedokázali ani moji nejbližší přátelé. V každém případě jsem si myslel, že jsem nenapravitelný.

Můj stav se den ode dne zhoršoval, během pěti minut jsem mohl přejít od smíchu k pláči. Trpěl jsem nespavostí a těch pár nocí, kdy jsem usnul, mě budily strašné noční můry. Pil jsem čím dál víc, ale nic nepomáhalo. Rozhodl jsem se tedy přestat bojovat a přijmout to, co mi „svět“ nabízel. Začal jsem léčit svou nespavost marihuanou, což se ukázalo jako účinné. Pak se to ale stalo součástí mého životního stylu. Během následujících dvou let jsem kouřil čím dál víc. Měl jsem zelené ruce, pěstoval jsem si vlastní trávu a někdy jsem vykouřil až deset jointů denně. Hledal jsem lásku, ale každý můj vztah byl založen pouze na sexu a tak mě znechucoval, že vydržel nejvýše pár měsíců.

Pak mě mé nové známosti přivedly k experimentování s jinými drogami (halucinogenní houby, šamanské drogy), všechno jsem to viděl jako dobré, protože s nimi se dal vždy prožít příjemný večer. Později jsem se nastěhoval k dívce, se kterou jsem chodil. Žili jsme

spolu téměř rok. Jednoho večera, když jsem byl sám doma, jsem si smutně uvědomil, že ležím v posteli, sám, opilý a sjetý. Uvědomil jsem si, že jsem alkoholik, závislý na všech druzích drog, sexu a pornografii. Také jsem si uvědomil, že můj stav je horší než před třemi lety. Ten večer jsem hodně plakal a v zoufalství jsem volal k Bohu:

« Jestli existuješ, dostaň mě z toho, už nemůžu, nezvládám to. »

V tu chvíli jsem si nedokázal představit, jaký dopad budou mít moje slova.

Od toho dne mě Bůh doslova „pronásledoval“. Lidé mě zastavovali na ulici, aby mi vyprávěli o Ježíši. Někteří dokonce klepali na moje dveře (ve třetím patře), aby mi dali letáky, a odcházeli, aniž by se zastavili u ostatních. Lidé z kostela se se mnou začali znovu bavit a já jsem se cítil stále více přitahován Bohem. Postupně jsem se vrátil do kostela a tam, wow, poprvé v životě jsem měl pocit, že pastor mluví přímo ke mně...

Po několika měsících jsem pochopil, že můj stav se zlepší pouze pokud udělám první krok směrem k Bohu. Protože jsem nebyl schopen přestat pít ani kouřit, rozhodl jsem se ukončit vztah se svou přítelkyní. Bylo to opravdu těžké, zpočátku jsem si myslel, že prohrávám, ale v následujících dnech mě deprese úplně opustila! Poprvé za tři roky jsem pocítil radost. Ale moje závislosti byly stále tady a jednoho večera, když jsem byl ještě pod vlivem drog, jsem se znovu modlil a řekl: „Pane, chci přestat kouřit, pomoz mi, i když mi k tomu budeš muset dopomoci nějakým zákrokem.“ Jak jsem řekl, tak se stalo, o tři dny později jsem byl u lékaře kvůli bolesti v plicích. Předepsal mi týden odpočinku a rentgen, pokud bolest přetrvá. Přesto jsem pokračoval v kouření jako obvykle a po týdnu, když jsem se uzdravil, jsem na rentgen nešel. Kolegyně z práce, které jsem pomáhal se stěhováním, mě však přesvědčila, abych na něj šel. Tak jsem tam šel a dostala jsem diagnózu: odloučení pohrudnice (pneumotorax) na pravé plíci, která fungovala jen asi na 10 %.

Radiolog, hasiči a sestry na pohotovosti byli všichni diagnózou překvapeni, protože jsem neměl žádné bolesti, žádné potíže s dýcháním a moje saturace krve kyslíkem byla 100 % (s jednou plící méně to byl vlastně zázrak). Ten den jsem pochopil, že Bůh vyslyšel mou modlitbu. Přestal jsem tedy na několik měsíců kouřit a stále více se přibližoval k Bohu. Někteří z mých přátel mě však přivedli zpět ke kouření, ale Bůh je věrný! On už měl vše naplánováno.

To léto jsem se přihlásil jako vedoucí do tábora pro teenagery pořádaného církví, ale

nakonec jsem tam nechtěl jet. Necítil jsem se hodný být vzorem pro tyto mladé lidi, když jsem byl stále zapletený do všech možných závislostí. Ale hlas v hloubi mého srdce mě pobízel, abych tam jel, a říkal mi, že se můj život opravdu změní. A tak se také stalo! Jednoho rána, když jsem se modlil během duchovní chvílky, mě napadlo, že bych měl jít za přítelem, vyprávět mu celý svůj život, vyznat hříchy, které jsem měl na srdci, a modlit se. Udělal jsem to bez odkladu. Ten den jsem byl zcela osvobozen od všech svých závislostí: pornografie, alkoholu a drog, a co víc, skutečně jsem objevil, kdo je Bůh, Jeho věrnost a Jeho lásku ke mně...

Dlouho jsem vlastními silami bojoval proti všem okovům, které mě držely v zajetí, proti všem závislostem, které mi bránily jít vpřed a být šťastný, ale bez výsledku. V den, kdy Bůh zasáhl, se okovy samy uvolnily. Dnes jsem díky Ježíšovu dílu v mém životě zcela obnoven. Každý den vidím, jak můj život přetéká Jeho milostí a láskou.

Pro Boha neexistují žádné řetězy, které by byly příliš velké nebo příliš těžké! Myslel jsem si, že jsem nenapravitelný, ale Bůh mě zachránil a úplně obnovil. On může zlomit i tvoje řetězy. Tvoje hříchy? Jen On je může smazat. Přijď k Ježíši, On má moc tě osvobodit.

Osobní poznámky

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Udělejte to jako marnotratný syn!

«Vstanu, půjdu k otci...»

Lukáš 15:18

Situace marnotratného syna se začala zlepšovat až ve chvíli, kdy se rozhodl vstát, vydat se správným směrem a konečně přijmout odpovědnost za svůj vlastní život. Bůh pro vás udělá zázraky, aby vám pomohl, ale nemůže nic udělat, pokud zůstanete ležet a budete skleslí! Pokud začnete považovat své minulé neúspěchy za nepřekonatelné, brzy se z vás stane nenapravitelný ztroskotanec, ale pouze kvůli vašemu způsobu myšlení.

Ztracený syn zjistil, že ho čeká nová budoucnost, která se mu odhalí v den, kdy se konečně rozhodne. Totéž platí i pro vás! John Maxwell řekl: „Neúspěch neznamená, že jsem ztroskotanec bez budoucnosti! Znamená to, že jsem ještě neuspěl. Neznamená to, že jsem nic nedosáhl, ale spíše to, že jsem se něco naučil. Neznamená to, že jsem byl nerozumný, ale že jsem měl odvahu riskovat. Neznamená to, že jsem méněcenný, ale že nejsem dokonalý. Neznamená to, že jsem promarnil svůj čas, ale že mám důvod začít znovu. Neznamená to, že se mám vzdát, ale že musím vytrvat ve svém úsilí. Neznamená to, že se mi to nikdy nepodaří, ale že potřebuji více trpělivosti. Neznamená to, že mě Bůh opustil, ale že má lepší nápad!“

Buď dnes povzbuzeno, Boží dítě! Tvůj Otec tě chce vykoupit z tvých neúspěchů, osvobodit tě z pastí, ve které jsi uvězněno, a obnovit tvé společenství s Ním.

Ale čeká, až se k Němu obrátíš celým svým srdcem.

Můj život byl jako krabička: plný tajemství.

Ach, ta tajemství... Kolikrát jste už slíbili, že nikdy neprozradíte tajemství, a kolik tajemství vám už bylo svěřeno? Chce to hodně důvěry, aby člověk někomu svěřil tajemství.

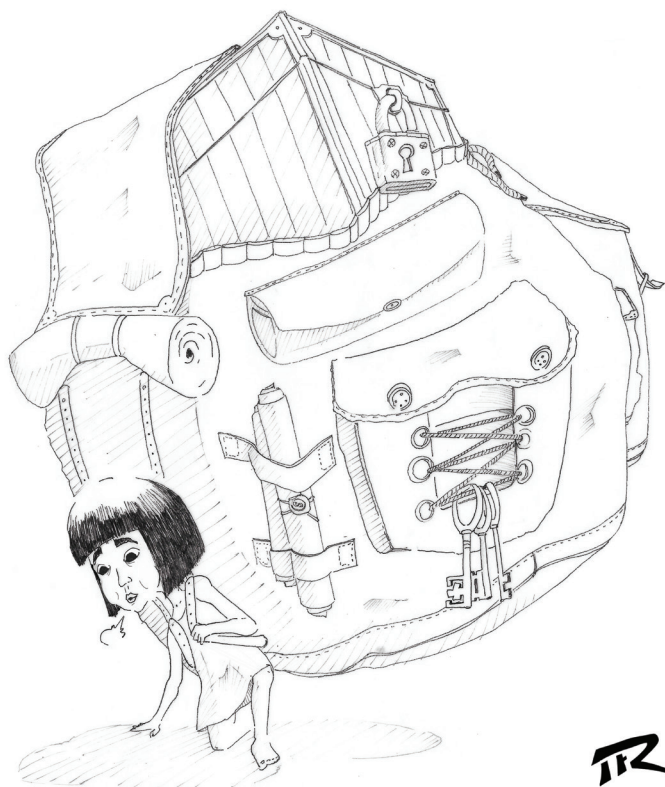
Můj život byl jako krabička plná tajemství.

Tajemstvích tak těžkých, že se nikdy nesmí prozradit.

Tajemství, která bolí tak moc, že někdy trvá celý život, než o nich dokážeme mluvit. Bohužel vám nemohu prozradit všechna svá tajemství, trvalo by to příliš dlouho a hlavně už z principu se tajemství na veřejnosti neprozrazují. Nicméně, protože je někdy životně důležité se svěřit, prozradím vám dvě ze svých tajemství.

Moje první tajemství je, že jsem chtěla zemřít. Víte, někdy nás tajemství uzavírají jako do temné skříňky a máme pocit, že se dusíme. Zemřít? Ano. Přála jsem si zemřít udušením. Bylo to jednoho večera, kdy jsme se doma jako obvykle hádali, zamkla jsem se ve svém pokoji, zabořila hlavu do polštáře a snažila se přestat dýchat. Opravdu jsem chtěla skončit, už jsem nemohla dál pomáhat rodičům tím, že jsem byla mezi nimi zprostředkovatelem, ani nést břemeno, které dítě nést nemá. Ale Bůh tam byl se mnou a nedovolil mi, abych si ten večer vzala život. Nakonec moje rány hluboce uzdravil a dal mi sílu odpustit a věřit v Jeho sliby. Dodnes mi dává svou radost a pomáhá mi budovat můj život navzdory všem rodinným okolnostem, které mohou být někdy tak obtížné.

Tady je moje druhé tajemství: tak moc jsem se styděla. Za co, ptáte se? Za to, co jsem dělala večer, sama ve svém pokoji. (Ušetřím vás podrobností, můžete si to určitě domyslet...). Určitě si nedokážete představit, jak těžké je o tom mluvit. Pro mě to bylo jako nemoc, tak moc jsem tím trpěla. Když jsem se o tom poprvé svěřila, trvalo mi hodinu, než jsem to ze sebe dostala. Cítila jsem se tak špinavá, tak moc jsem se styděla za sebe, za své myšlenky. Navíc si lidé myslí, že je to problém hlavně chlapců, ale není to tak, je to také problém

některých dívek. V mém případě to nebylo proto, že bych sledovala filmy zakázané pro děti mladší 16 let, že jsem se dostala do této situace. Nikdy jsem ostatně takové filmy neviděla. Do této závislosti jsem upadla kvůli zraněním z minulosti, kvůli všem věcem, které jsem si prožila a které mě vnitřně ničily a způsobily, že jsem vyrostla pokřivená. Když jsem si uvědomila, jaké zlo páchám, začala jsem se cítit velmi provinile. Často jsem s tím bojovala večer před spaním. Ale bylo to k ničemu, pokaždé jsem selhala a cítila se ještě hůř; měla jsem pocit, že jsem špinavá a osamělá.

Ach, zapomněla jsem vám ale říct, že jsem vždy věřila v Boha, ale to jste jistě už asi pochopili. Modlím se od malička, ale přesto jsem se v těch chvílích pokušení cítila jako v propasti, která mě stahovala stále hlouběji ke dnu. Natahovala jsem ruku, aby mě Bůh vytáhl, ale měla jsem pocit, že mě Bůh opustil. Ale mýlila jsem se. Bůh tam byl a určitě plakal, když mě viděl v takovém stavu...

Dlouho jsem toto tajemství nemohla sdílet, ale Bůh, který miluje pravdu a světlo, mi umožnil o tom mluvit a odpustit těm, kteří mi ublížili. Nešlo to vyřešit najednou. Cítila jsem se tak špatně, že jsem už ani nevěřila ve své sny o založení rodiny nebo nalezení prince na bílém koni.

Pokaždé, když jsem šel do školy, tak jsem měl strach.

Pokaždé, když jsem šel do školy, jsem se bál, že zemřu. Narodil jsem se v Kinshase v Demokratické republice Kongo. Je pravda, že když jste dítě a musíte ráno ujít čtyři kilometry pěšky do školy, může se vám na cestě stát cokoli. V té době se navíc po silnicích potulovali rebelové, kteří převzali moc nad hlavním městem. Stejně jako ostatní děti jsem riskoval, že budu zabít nebo unesen, protože povstalecká armáda byla ve skutečnosti armádou dětských vojáků. Povstalci je unášeli na silnicích, týrali je a zdrogovali, aby poslouchali jejich rozkazy. Kdykoli jsem ráno odcházel do školy, nevěděl jsem, jestli se večer vrátím domů a budu mít co jíst. Ekonomika a politika byly také zcela nestabilní a často jsme neměli ani vodu, ani elektřinu. Vzpomínám si na dvacetilitrový sud, který jsme museli každé 2–3 dny naplnit u studny...

Osobně vím, co to znamená mít strach a hlad.

Během všech těch válečných let bylo ukradeno nespočetně životů, ale díky Bohu byla celá moje rodina ušetřena. Ano, zažili jsme zákaz vycházení, slyšeli jsme střelbu z kulometů a výbuchy granátů. Zažili jsme útlak, nejistotu, strach, úzkost, ale byli jsme opravdu ochráněni. Bůh nad námi vždy bděl. Moje rodina vždy věřila v Boha.

Můj otec, který už nemohl dál žít v tomto neustálém válečném klimatu, se nakonec rozhodl opustit zemi a odjet do Francie. Odjel, ale moje matka, moji dva bratři, moje dvě sestry a já jsme zůstali. Čtyři roky jsme žili bez otce. Bylo to pro nás opravdu těžké období, protože otec nám nemohl finančně pomáhat. Po příjezdu do Francie rychle zjistil, že život tam není tak jednoduchý, že je třeba vyřídit spoustu administrativních záležitostí. My jsme se museli vypořádat s větší chudobou a hlavně se naučit, jak se o sebe postarat bez něj. Obdělávali jsme půdu a jedli jsme jen to, co jsme vypěstovali. Přesto jsem si toto období užil, naučilo mě to životu.

Po čtyřech letech si můj otec našel práci ve Francii a mohl zorganizovat sloučení rodiny. Přijeli jsme tedy do Štrasburku, bylo mi 13 let.

Když jsme vkročili na francouzskou půdu, mohu říci, že jsme si oddechli. Konečně se naše budoucnost začala rýsovat, představovali jsme si něco slavného, šťastný osud. Pak jsem vyrostl a začal dělat hlouposti. Moji kamarádi mě zavedli do nočních klubů, kde jsem pil a chodil za dívkami. Zkoušel jsem pornografii atd., ale naštěstí mě Bůh uchránil před mnoha dalšími špatnými věcmi.

Nakonec, když mi bylo asi 18 let, jsem byl od Boha daleko, dokonce velmi daleko. Byl jsem si toho vědom, protože můj otec byl pastor a já Boha znal. Chodil jsem do kostela odmalička. I přesto jsem se stal rebelem. Zvolil jsem si život bez Boha, ale abych tolik nešokoval lidi a nepošpinil čest své rodiny, tak jsem si v neděli nasazoval „masku křesťana“. Ale během týdne, věřte mi, jsem žádným dobrým obrazem křesťanských hodnot nebyl. Ve skutečnosti to vypadalo, že jsem opustil útlak a nejistotu války, abych se podrobil životu, který byl úplně v rozporu s tím, co radí Bible.

A pak, když jsem si myslel, že jsem konečně svým „šéfem“, co se týče práce, bydlení a auta, tak jsem prožil velký citový rozchod, který mi velmi ublížil. Nasbíral jsem spoustu nehod, problémů s penězi, porouchalo se mi auto... Nakonec jsem zjistil, že já, který si myslel, že má všechno, nemá nic!

I nadále jsem chodil do kostela a jednoho dne se ocitl na velkém shromáždění mládeže v Německu, kde se sešlo téměř 5000 mladých lidí, aby chválili a uctívali Boha. Když jsem je viděl, byl to pro mě velký šok! Pochopil jsem, že už nemůžu život dál promrhávat hloupostmi. Uvědomil jsem si, že všechno, co mám, pochází od Boha. Po návratu domů jsem Bohu poděkoval za vše, co v mém životě udělal a za vše, co mi dal. Požádal jsem ho o odpuštění za své minulé činy, které se mu nelíbily. Byl jsem osvobozen od všech překážek, které mě od Něho oddělovaly. Od toho dne už moje srdce není vzpurné, ale je naopak plně podřízené Bohu. Vidím, jak Bůh působí v mém každodenním životě, jak dává věci do pořádku. Můj život už, od té doby, co s Ním kráčím ruku v ruce, není stejný.

Claw

Našla jsem svou matku v bezvědomí v posteli.

Bylo mi 13 let, když moje matka dostala první anonymní telefonáty, ve kterých jí někdo řekl, že můj otec miluje jinou ženu. Zpočátku tomu máma moc nevěřila, myslela si, že to dělají zlí lidé, kteří závidí naší rodině, zejména otcově profesní kariéře. Já jsem ale věděla, že je to pravda, ale nemohla jsem jí nic říct... Musím přiznat, že v té době už mezi námi nebylo takové porozumění jako dřív. Procházela jsem pubertální krizí a hlavně na mě byla máma velmi naštaná, nemluvila se mnou, protože zjistila, že mám kluka, i když mi to zakázala. Dozvěděla se to od sousedů, kteří to mysleli dobře, a tak mě vytáhla z ulice za vlasy, aby mě přivedla domů. To vše před zraky udivených sousedů... Ve skutečnosti se máma cítila zrazená...dnes už ji chápu.

Celá tahle situace mému otci nevadila. To léto odjela máma poprvé na dovolenou beze mě do Perpignanu, kde žili moji prarodiče. Vzala s sebou mého osmiletého bratra a mou malou sestřičku, které bylo pár měsíců. Já jsem zůstala sama s tátou a během té doby se všechno změnilo.

Můj otec využil vzniklé situace a pozval svou „přítelkyni“, aby u nás přespala, zatímco byla matka pryč. A aby si zajistil mé mlčení, udělal mi návrh: „Hélène, uzavřeme dohodu: ty neřekneš matce, že mám přítelkyni, a já neřeknu matce, že máš přítele, můžeš se s ním dál vídat, můžeš ho dokonce pozvat sem a já pozvu svou přítelkyni k nám domů.“ Protože mě postoj mé matky ranil a já se chtěla pomstít, souhlasila jsem. Strávila jsem tedy čtrnáctidenní prázdniny doma s otcem a jeho milenkou...

Pak se moje matka vrátila. Po svém návratu byla úplně proměněná. Moje babička, která byla křesťanka, ji pozvala do evangelického kostela v Perpignanu. Tam ji oslovil Bůh. Získala jsem zpět svou matku, náš vztah se obnovil, dokonce mi odpustila a požádala mě o odpuštění. Byla jsem zároveň šťastná i smutná. Tak moc jsem se styděla, cítila jsem se tak provinile a špatně. Měla jsem strašně tajemství, jak jsem jí to mohla říct? Znovu jsem ji zradila a podvedla. Zase jsem jí lhala...

V té době jsem neměla nikoho, kdo by mi mohl pomoci, nikoho, komu bych mohla vyprávět vše, co jsem viděla, stejně by mi nikdo nerozuměl. Tak jsem začala psát toto těžké tajemství do sešitu, jako do deníku. Tak moc jsem potřebovala pomoc, tak moc jsem se potřebovala svěřit.

Pak začala moje malá sestřička chodit. Jako všechny děti objevovala prostory domu a chytala se všeho, co jí přišlo do cesty. Samozřejmě, že ani můj pokoj nezůstal ušetřen a můj malý sešit, který měl být diskrétní, neunikl její zvědavosti. Moje sestra zcela nevinně vzala můj sešit a odnesla ho matce. Když jsem se vrátila ze školy, zamířila jsem do obývacího pokoje a tam uviděla matku, jak sedí na gauči s lahví whisky v jedné ruce a mým sešitem v druhé. Věděla všechno a plakala. Okamžitě jsem pochopila, co se stalo. Našla můj sešit a všechno si přečetla. Zhroutila jsem se a omluvila se jí. Byla jsem tak zahanbená a také mi bylo špatně, ale aspoň byla pravda konečně venku, moje tajemství bylo konečně odhaleno. Dodnes si pamatuji ten pocit, jako bych se zbavila nesmírně těžkého břemene!

Té noci, nevím proč, jsem vstala a šla do ložnice svých rodičů. Scéna, kterou jsem tam uviděla, mi dodnes zůstává v paměti. Moje matka ležela v posteli, v bezvědomí, s modrým obličejem, a na nočním stolku byly léky. Pokusila se spáchat sebevraždu. Zavolala jsem záchranku, ale na otce si z toho všeho nevzpomínám. Naopak si stále pamatuji, jak ji odváželi na nosítkách v sanitce. Ruce jsem měla opřené o okno a plakala jsem, jak mi síly stačily. Sama ve svém pokoji jsem chtěla také zemřít. Byla to moje vina!

Tak jsem v koupelně hledala skalpel (máma ho nosila domů z práce, byla noční sestrou v nemocnici). Chtěla jsem si podřezat žíly. Byla jsem připravená to udělat, ale malý hlas ve mně mi řekl: „Nedělej to, jsi na tomto světě, protože tě milují a mám pro tvůj život plán.“ Tak jsem skalpel odložila.

Naštěstí byla moje matka zachráněna. Po důkladném výplachu žaludku se vrátila z nemocnice. Bylo jí nyní jasné, že se musí rozvést. Než soudce vynesl rozhodnutí, spala v pokoji pro hosty. To rozhodnutí přijal můj otec velmi těžce a stalo se počátkem hádek v domě. Můj otec se stal násilníkem. Vzpomínám si na ten večer, kdy se se sekerou pokusil vniknout do pokoje mé matky. Všichni v domě plakali. Stěna si to dlouho pamatovala a my také... Nakonec se moje matka rozhodla, že musíme všechno opustit, začít znovu daleko od domova, „vymazat“ minulost. Sbalili jsme krabice a otcovy kufry jsme položili na práh dveří. Pak jsme se přestěhovali do Perpignanu. Ale odjet daleko nestačilo k tomu, abychom opustili a zapomněli, co se stalo.

*Svého otce jsem nenáviděla. Nenáviděla jsem ho tak moc,
že jsem říkala, že je mrtvý.*

V přihlášce na střední školu si pamatuji, že jsem tam napsala: „otec zemřel“. Přitom byl naživu. Přiznávám, že jsem nechápala, jak mohl něco takového udělat. Moji rodiče měli všechno, otec měl velmi dobré zaměstnání, byl manažerem. Matka také dobře vydělávala. Byli jsme semknutá rodina, nebo alespoň jsem si to tenkrát myslela.

Tak jsme se všichni čtyři (matka, bratr, sestra a já) ocitli v Perpignanu. Začátek nového života. Jelikož moji prarodiče chodili do kostela v Perpignanu a matka tam také chodila, ocitla jsem se v tomto kostele jednoho dne také já. Aniž bych věděla, proč tam jsem, hned mě tam přivítali někteří mladí lidé. Přiznám se, že mě velmi dojalo jejich přivítání a láska, která v tom místě byla tak hmatatelná. Byla tam přítomna radost, lidé vypadali šťastně, až mi můj dosavadní život připadal tak temný.

Postupně jsem začala kostel navštěvovat pravidelně a objevila jsem tam lásku... lásku Otce. Setkala jsem se tam s Bohem. S Bohem, který odpouští, utěšuje, mění životy, s Bohem, který ke mně promlouval během mých nejtemnějších nocí. S Bohem, který mi řekl, že mě miluje, když jsem chtěla zemřít. Úplně mě změnil! Díky němu jsem se smířila se svým otcem, odpustila mu, ale také ho požádala o odpuštění, protože jsem ho soudila, ačkoli jsem nebyla o nic lepší než on. Nakonec jsem svým způsobem podvedla svou matku tenkrát i já ...

Po mnoho let jsem se modlila za svého otce a sdílela s ním svou víru v Boha. Po mém jediném pobytu u nás doma nás otec (všechny) požádal o odpuštění za to, co udělal, a vyjádřil přání následovat Ježíše. Bohužel 1. prosince 2017 můj otec ve věku pouhých 62 let zemřel. Alkohol a tabák, které byly po rozvodu jeho věrnými společníky v utrpení, ho

zlomily... Jedna věc však těší mé srdce: mám jistotu, že můj otec uzavřel mír s Bohem a že je dnes s Ním. Mnoho drobností, které jsme našli v jeho bytě, nám umožňuje tomu věřit, zejména jeho Bible položená na hlavním stole s meditační brožurou „Jeho slovo pro dnešek“.

Nyní mohu skutečně potvrdit tento verš z Bible: „Mzdou hříchu je smrt“. Hřích (lež, cizoložství) přinesl smrt jedné rodiny, ale Bible také říká, že „pokud vyznáváme své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, odpustí nám a také nás očistí“. Bůh přijímá toho, kdo uzná své chyby, kdo prosí o odpuštění svých hříchů. Smiloval se nade mnou i nad mým otcem. Odpustil nám.

Víš, pro Boha není žádný hřích příliš velký! Vstoupil do mého života, vyhnal temnotu hříchu a dal mi nový život. Dnes mohu prohlásit, že jsem dcerou Boží a že to, co udělal pro mě, může udělat i pro tebe.

Osobní poznámky

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Prožíval jsem největší tragédii svého života.

Vždy mě fascinovaly přírodní vědy. Vlastně jsem se chystal studovat něco vědeckého nebo medicínu. Ale když mi bylo 12 let, tak nám máma oznámila, že má rakovinu. Samozřejmě podstoupila celou řadu léčebných procedur, dostávala léky, byla operována a podstoupila chemoterapii. Musím přiznat, že jsem si neuvědomoval, co to vlastně znamená. O rakovině se mluví všude, ale dokud se vás to osobně netýká, je těžké pochopit, jak je to vážné. Po roce léčby lékaři prohlásili, že je vyléčená, a my jsme se vrátili k víceméně normálnímu životu. Ale když mi bylo 15 let, došlo u mé matky k recidivě, která byla vážnější než ta první. Ve stejné době potkala křesťanskou přítelkyni, která jí navrhla, aby poznala její způsob života ve víře, vzala ji do kostela, aby poznala Boha. Samozřejmě nám matka navrhla, abychom ji tam doprovodili, a tak jsme tam šli všichni. Mně se to líbilo, ale nic víc. Matka se vydala na cestu s Bohem, její víra rostla a věrně chodila do kostela. Ale když mi bylo 17 let, jednoho večera mi otec oznámil, že matka zemřela, že ji porazila nemoc. V té době jsem si začal klást otázky o víře, o existenci Boha, a tato zpráva mě rozhořčila. Považoval jsem za nespravedlivé, že si Bůh vzal někoho, kdo neudělal nic špatného. Vždyť chodila do kostela! Bylo pro mě těžké, ba dokonce nemyslitelné, si představit, že se Bůh rozhodl si ji vzít k sobě tak brzy. Byl jsem tak rozzlobený, že jsem si slíbil, že už nikdy nevkročím do kostela.

Neměl jsem chuť na nic, protože jsem prožíval největší tragédii svého života. Někdy jsem si říkal: Kdyby Bůh existoval, nenechal by mě prožít takovou situaci. Postupně – aniž by se stalo něco zvláštního, aniž by došlo k nějakému zjevení nebo záblesku – jsem v hloubi svého srdce opravdu pocítil, že Bůh existuje. Také jsem si uvědomil, že pro mou maminku bylo nakonec nejkrásnějším darem opustit tento svět, kde tak strašně trpěla, a konečně odejít v klidu za Bohem tam, kde je.

Začal jsem přemýšlet o životě, smrti a o tom, co by mohlo být po smrti.

Stále více jsem v hloubi svého srdce cítil, že jsme nakonec na této zemi kvůli jedné jediné věci: připravit se na odchod. Moje mamka se na tento odchod připravila, zatímco já jsem

dělal všechno možné i nemožné. Žil jsem podle filozofie „carpe diem“, tedy „žij přítomností, o zbytek se nestarej“. Postupem času jsem si ale uvědomil, že pokud se mi něco stane a já budu muset z tohoto světa odejít, že jsem zatím nepřemýšlel o tom, co se stane potom. Smrt mé matky mi otevřela oči a uvědomil jsem si, že se musím připravit na to, co bude dál. Byl jsem na této zemi jen na návštěvě, musel jsem se připravit na to, abych jednou mohl jít dál.

Ale další nová zpráva mě znovu oslabil. Měsíc po smrti mé matky přišel můj otec domů s jinou ženou. Dal mi na výběr: buď ji přijmeš, nebo odejdeš. A přiznám se, že volba byla jasná. V 17 letech jsem od otce odešel, přestal jsem studovat a hledal si práci. Právě jsem pohřbil matku, nemohl jsem to zvládnout. Největším zklamáním nakonec bylo přerušení studia a uvědomění si, že moje sny skončily. Čas ale dál plynul, já pokračoval ve své cestě s Bohem a dnes jsem ředitelem sdružení, které se zabývá sociální činností a pomáhá lidem v nouzi. Moje cesta je výsledkem Božího působení v mém životě, protože On byl přítomen po celou dobu mého putování. Kdykoli mi nebylo dobře, mohl jsem s ním mluvit a on mi dal ten pokoj, který mi říkal: „Jdi, nejsi sám, neboj se, jdi dál, někdo tě doprovází.“ Na tomto Bohu stavím svůj život. On smazal všechna má zklamání. Může to udělat i pro tebe, kdo čteš tyto řádky. Existuje verš, který říká: „Hledejte nejprve království Boží a všechno ostatní vám bude přidáno.“ Opravdu tomu věřím. Dnes je můj život naplněný. Bůh mi žehná nad moje potřeby.

Měla jsem pocit, že si mě nikdo nevšímá.

Šikana, zlomyslnost, posměšky, vydírání, výhrůžky, to všechno znám velmi dobře. Zažila jsem to celý rok ve druhém ročníku střední školy. Byla tam skupina holek, které mě nepřestávaly šikanovat. Dokonce o mně vymyslely zlomyslnou písničku. Nikdy jsem nenašla sílu promluvit o tom s nějakým dospělým a kvůli tomu se moje školní výsledky tak strašně zhoršily, že jsem musela opakovat druhý ročník a změnit střední školu. Od té doby jsem začala mít strach úplně ze všeho. Přitom doma jsem neměla žádné starosti, měla jsem šťastné dětství.

Vyrůstala jsem ve víře, můj otec je pastor. Bůh, Bible, Ježíš, kostel, modlitba, to vše jsem dobře znala, ale téměř jsem se nemodlila a Bibli jsem nečetla. Mimochodem, chtěla bych říci, že to, že jste synem nebo dcerou pastora a znáte Bibli, neznamená, že nemáte žádné boje a potíže. Ani my nejsme ušetřeni.

Postupně se ve mně začaly rozvíjet pocity osamělosti. Chodila jsem do kostela, ale nic víc se nedělo. V určitém okamžiku jsem dokonce měla na Boha zlost, protože na konci mého prvního ročníku na střední škole lékaři diagnostikovali mé matce roztroušenou sklerózu. Pro mě existovaly nemocné maminky jen ve filmech. Nechápala jsem, proč zrovna ta moje a proč nemoc, kterou nelze vyléčit. Byla jsem zmatená a má osamělost se ještě prohloubila. O svých pocitech jsem nemluvila, nikdo nevěděl, co se ve mně opravdu děje.

Pak jsem začala mít záchvaty úzkosti a hodně jsem přibrala (což mi nepomohlo a ještě více to zhoršilo obraz, který jsem o sobě měla...). Moje záchvaty úzkosti byly někdy tak silné, že skončily tetanií. Byl to skutečný problém, měla jsem pocit, že i přes to mi nikdo nevěnuje pozornost. Cítila jsem se strašně osamělá. Dokonce jsem doufala, že se mi stane nehoda, abych se ocitla v nemocnici a konečně si někdo uvědomil, že existuji. Když se na to dívám zpětně, mohu říci, že jsem hluboko v sobě hledala lásku ostatních, a ne lásku Boží.

Osamělost se ještě prohloubila, když jsem nastoupila do školy pro zdravotní sestry a ocitla se sama ve studentském pokoji v Paříži, daleko od své rodiny. Můj každodenní život se odehrával mezi školou a studentskými kolejiemi. V té době jsem Boha odsunula stranou.

Když jsem se modlila, říkala jsem mu: „Stejně vím, že mi nepomůžeš.“ Už jsem vůbec nečetla Bibli. V té době jsem si navíc začala ubližovat. Řezala jsem se. Ve skutečnosti jsem se uvnitř cítila špatně.

Nenáviděla jsem se, připadala jsem si ošklivá.

Tyto myšlenky mi neustále běhaly hlavou, ve dne v noci. I když jsem věděla, že mě má rodina i přátelé milují, nic nedokázalo zaplnit tu prázdnotu uvnitř mě. Abych se vyhnula přílišné bolesti, ubližovala jsem si. Nikdo nic netušil, předstírala jsem, že jsem normální dívka, trochu smutná, ale nic víc.

Roky plynuly a já prožívala období úzkostí a sebepoškozování. Jednoho dne se mi přesto podařilo o těchto problémech promluvit s kamarádkami, samozřejmě jsem jim to ale zlehčovala. Snažily se mi pomoci, jak mohly, a já se rozhodla vrátit se do kostela. Našla jsem tam skutečnou podporu a několik měsíců jsem si neubližovala, ale stále jsem byla daleko od Boha. Třešničkou na dortu bylo, když jsem musela opakovat třetí ročník na zdravotní škole. Věděla jsem, že mám malou šanci projít, protože jsem neuspěla ve dvou stážích (považovali mě za příliš plachou). A tak padl verdikt: opakování ročníku. Zhroutila jsem se... Začala jsem se řezat jako nikdy předtím. Nechodila jsem do školy, zavírala se doma a v hlavě mi neustále znělo: „Jsem k ničemu.“, „Jsem sama.“, „Nikdy ničeho nedosáhnu.“, „Bůh na mě zapomněl“. Dokonce jsem začala mít sebevražedné myšlenky. K čemu mi bylo žít, když jsem nebyla šťastná. Nezbyvalo mi než zemřít, alespoň bych už nic necítila.

Jednoho dne, když jsem byla sama zavřená doma a nemohla najít řešení svého neštěstí, rozhodla jsem se ukončit svůj život pomocí léků. Protože jsem měla kurzy farmakologie, věděla jsem, jakou dávku si musím vzít, aby to bylo jisté. Seděla jsem tedy na posteli s lahví vody a léky. Otevřela jsem krabičku s léky a... věřte mi nebo ne, dodnes nevím, co se stalo. Jediné, co si pamatuji, je, že jsem si nic nevzala, ale vůbec nevím proč. Přitom jsem byla tak blízko tomu, abych to udělala.

Naštěstí hned potom Bůh toto dlouhé temné období mého života ukončil. Bylo to o Velikonocích, během setkání mladých křesťanů v Alsasku, kde jsem byla zachráněna. Tam jsem našla lásku, kterou jsem hledala, tam jsem znovu našla Boha. Boha, kterého jsem odsunula stranou, ale který tu vždy byl. Rozhodla jsem se mu vše odevzdat. Klekla jsem si na kolena a řekla mu vše, požádala jsem ho, aby mi odpustil všechny mé hříchy a naplnil mě svým Duchem, a on to udělal. Cítila jsem něco mimořádného, bylo to jako výbuch v celém mém těle. Cítila jsem skutečné odpuštění a když jsem se vrátila domů, první věc, kterou jsem udělala, bylo, že jsem padla na kolena a požádala Ježíše, aby očistil

mé tělo, na kterém jsem napáchala tolik škody. Od té doby se můj život změnil. Cítím se krásná, milovaná Bohem, v pokoji, doprovázená, už nikdy nejsem sama. Když se podívám do zrcadla, vidím se očima Ježíše a už si nepřipadám odporná. Lidé, které jsem potkala a které jsem znala dříve, mi řekli, že se ve mně něco změnilo, někteří se mě ptali, jestli jsem si změnila účes... Myslím, že to, co viděli, bylo Boží záření na mé tváři, protože jsem zářila Jeho láskou. V Bibli je verš, který ujišťuje: „Když upřeme svůj zrak na Něho, záříme radostí a naše tváře se nečervenají hanbou.“ Mohu opravdu říci, že mi Bůh zachránil život, protože kdyby nezasáhl, opravdu bych se pokusila o sebevraždu. Jsem opravdu zachráněná!

Je neuvěřitelné pomyslet si, že Boží láska je pro všechny. Ano, pro všechny a také pro tebe. Máš pocit, že tě nikdo nemiluje? Cítíš se osamělý, jako jsem se cítila já? Rozumím tvé bolesti. Věz, že Ježíš pláče s tebou, když pláčeš. Jen on může zaplnit prázdnotu, která je v tobě. Nech ho, aby ti ukázal svou nesmírnou lásku k tobě, už nikdy nebudeš sám. amour pour toi, tu ne seras plus jamais seul.

Hledala jsem odpověď na otázku proč a jak..

Jmenuji se Nelly, nevyrostala jsem v křesťanské rodině a neznala jsem Boha, ale v hloubi duše jsem přesto toužila po duchovním naplnění. Chtěla jsem pochopit smysl naší existence. Toto hledání mě vedlo k tomu, že jsem zkoušela různé cesty, ale kupodivu mě nikdy nenapadlo obrátit se k Bohu, ani číst Bibli, protože mě to vůbec nelákalo, i když mi o tom hodně lidí vyprávělo.

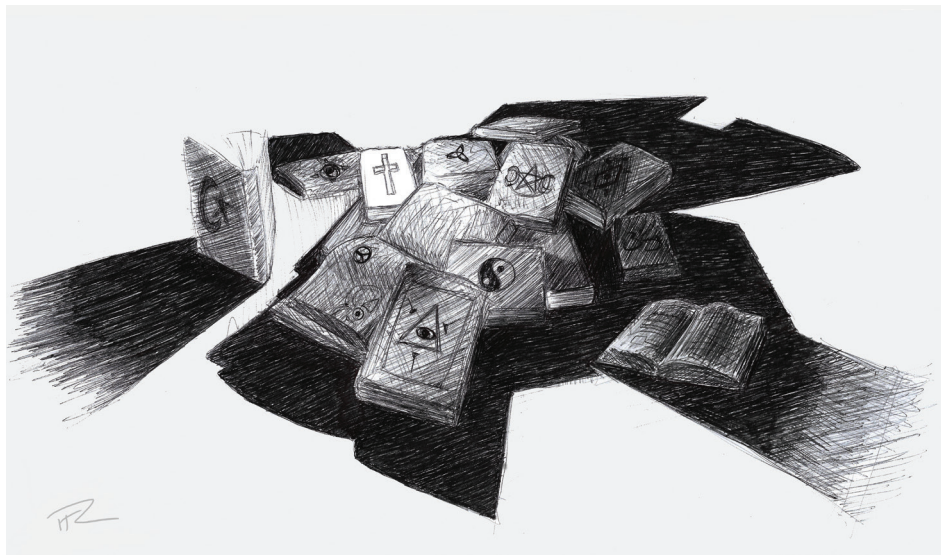
Během svých různých cest jsem zažila mnoho zklamání, smutku a těžkých zkušeností, ale přesto jsem se stále snažila pokračovat v cestě, abych objevila proč a jak.

Toto hledání sahá až do mého dětství. Ve skutečnosti jsem v šesti letech prožila hodně traumatizující zážitek. Když jsme byly s matkou u lékaře, do čekárny vešel muž, který nesl v náručí svou 26letou ženu v bezvědomí. Položil ji na zem a křičel její jméno, aby se probrala, ale ona se už nikdy neprobírala. Zemřela na prasklou aortu, přímo před mými dětskýma očima, a bylo to hrozné...

Od toho dne byla pro mě smrt něčím strašně děsivým a způsobovala mi mnoho úzkosti a nočních můr. Zoufalé výkřiky toho muže, který křičel jméno své ženy, aby ji probudil, mi dlouho zněly v uších. Jmenovala se Brigitte a měla šestiměsíční dítě...

Hledala jsem tedy odpovědi. Nemohla jsem přijmout existenci smrti, ani si představit, že by mohla odnést nebo vzít lidi, které miluji, a už vůbec ne takhle, z jedné vteřiny na druhou. Čím více jsem dospívala, tím více mi připadalo naprosto absurdní, že se rodíme jen proto, abychom zemřeli, a že po smrti nic není, to mi nedávalo žádný smysl.

Proto jsem prováděla svůj vlastní výzkum a začala studovat civilizaci Egyptanů, kteří strávili svůj život přemýšlením o smrti a posmrtném životě. Říkala jsem si, že museli objevit něco důležitého, když se tak věnovali své věčnosti.

Koupila jsem si také Korán a knihu o buddhismu, která mě inspirovala svou moudrostí, ale Bibli jsem zcela odmítala, byla jsem jako zaslepená, evangelijní poselství jsem odmítala. Myslím, že vše, co jsem se naučila o křížových výpravách a různých špatnostech katolické církve během historie, mi dalo chladný, smutný a zlý obraz tohoto Boha a knihy, která se k němu vztahovala.

Pak jsem se začala zajímat o některé okultní vědy; média, magnetizéry, kartárky atd.

Chtěla jsem znát svou budoucnost a jejich „nadpřirozené dary“ mě přitahovaly. Zvláštní bylo, že jsem nedokázala svou víru nazvat vírou v Boha, ale věřila jsem, že nějaká síla lásky, která má moc, existuje. Byla jsem na poslední chvíli zachráněna ze dvou smrtelných situací a věřila jsem v „šťastnou hvězdu“.

A pak jsem se dostala do řady obtíží. Vztahy s rodiči se zhoršily a naši rodinu postihlo několik vážných zdravotních problémů. Zažila jsem také verbální a fyzické násilí od svého prvního přítele a po našem rozchodu jsem trpěla anorexií. Po osmi měsících jsem se z toho dostala, ale při každé větší nepříjemnosti se anorexie vracela. Kouřila jsem, hodně pila alkohol atd. Bloudila jsem po nočních klubech a hledala „svého budoucího manžela“.

Během večerů jsem se pod vlivem alkoholu hodně smála, ale druhý den ráno jsem se cítila tak osamělá a smutná. Lidé využívali mé laskavosti a já si uvědomovala, že jsou zlí, pomlouvачní a lživí. Čím více jsem se stýkala s lidmi, tím více jsem byla zklamaná. Tento svět byl pro mě džunglí, kde byli milí lidé požíráni. To jsem pocítila i v práci, kde jsem byla obětí šikany.

Následovalo zklamání za zklamáním, prožila jsem období hluboké deprese, ze které jsem se nemohla dostat. Bylo to po rozchodu s přítelem, který mě zradil. A pak jsem jednoho dne ze zlosti souhlasila, že půjdu s jednou ze svých tet do malého evangelického kostela. Ten den kázal pastor právě o lidech, kteří navštěvovali věštce. Toto poselství mě opravdu zasáhlo a pochopila jsem, že se jedná o praktiky, které jsou před Bohem ohavné a mohou způsobit vážné problémy. Nakonec jsem si toto poselství vzala osobně, zasáhlo mě. Něco se ve mně stalo a když řekl: „Můj osud je v ruce Boha“, uvědomila jsem si, že je to pravda! Můj osud není v ruce jasnovidce nebo člověka, ale v ruce Boha. Na konci svého poselství vyzval ty, kteří chtěli dát své srdce Ježíši, a já jsem se nesměle přiblížila. Položil mi ruku na čelo a modlil se.

O několik dní později, když jsem byla uprostřed dne ve svém pokoji, jsem uviděla postavu, která nebyla z masa a kostí, ale cítila jsem její přítomnost. Byla jsem jako zkamenělá, když jsem viděla toho muže před sebou, bylo to naprosto „nadpřirozené“. Okamžitě jsem pochopila, že to byl Ježíš. Od té chvíle jsem měla velkou víru. Víru v Boha a v Ježíše, jeho syna. Postupně se tato víra ve mně rozšiřovala a změnila můj způsob vidění, myšlení a jednání. Bůh očistil můj život a postupně mě zcela osvobodil od kouření, pití alkoholu, anorexie, plachosti, nedostatku sebevědomí a nezdravých postojů a slov.

Od tohoto neuvěřitelného setkání už nehledám, smysl své existence jsem už našla a už se smrti nebojím, protože Ježíš ji porazil na kříži za mě, za vás. Neříkám ale, že mít víru a setkat se s Ježíšem odstraní všechny problémy. Stále jsem prožívala nějaké obtíže, ale Ježíš byl vždy se mnou a pokaždé mě z těžkých situací dostal. Už se necítím sama, protože Ježíš se stal mým důvěrníkem, mým nejlepším přítelem, mým ochráncem a tím, kdo mě uzdravuje. Miluji ho a rozhodla jsem se mu sloužit celý svůj život, abych mu poděkovala.

Ať už máme jakýkoli problém, nemoc nebo cokoli jiného, Bůh to vidí. Vidí do srdcí, nikdo neunikne jeho pohledu, ať jsme kdokoli. A nejužasnější je, že může zasáhnout, aby nám pomohl. Bůh je láska, stojí u dveří našich srdcí, nevnucuje se. Nechává nám volbu. Pokud mu neotevřeme dveře, násilím dovnitř nevstoupí. Prosím, nenechávejte Ježíše stát u dveří svého srdce, pusťte ho dovnitř a nechte ho převzít kontrolu nad vaším životem. Postará se o vás, v obtížích vás pozvedne a ponese, poradí vám a naplní vás svým pokojem a radostí. Má moc změnit váš život.

Jaké je vaše „vězení“?

«Poslal mě ... vyhlásit ... propuštění spoutaným.»

Izaiáš 61.1

V Britské Kolumbii se stavěla nová věznice, která měla nahradit starou věznici Fort Alcan. Vězni měli za úkol zbourat zdi staré věznice, aby se dalo zachránit, co se dá. Přitom objevili děsivé tajemství: zdi staré věznice byly postaveny z papíru a sádry a poté natřeny barvou v barvě oceli, aby vyvolávaly její iluzi. Stačilo do nich silně narazit ramenem a mohli utéct! Nikdy je však nenapadlo, že jejich osvobození je na dosah ruky. A jaké vězení drží vás?

Minulost plná neúspěchů? Bude vás držet v zajetí, dokud nepřijmete Boží odpuštění. On řekl: „Já, já sám kvůli sobě smažu tvé přestupky a nevzpomenu na tvůj hřích“ (Iz 43,25). Zapomeňte tedy na své minulé hříchy i na hříchy druhých, pro lásku k Bohu, protože neustálé přemítání o nich Ho opravdu velmi nudí!

- Nemoc? Bartiměj prožil celý život v temnotě. Když Ježíš přišel do jeho města, nenechal se zastrašit davem, který ho chtěl umlčet a bránil mu přiblížit se k Ježíši (a mnozí se budou pokoušet udělat totéž s vámi). Vykřikl tedy: „Ježíši, smiluj se nade mnou!“ (Marek 10,47). A Ježíš mu okamžitě odpověděl. První tvář, kterou Bartiměj uviděl, byla tvář Ježíše!

- Strach ze smrti? Pak poslouchejte: „...aby svou smrtí zlomil moc toho, který měl moc smrti a osvobodil ty, které strach ze smrti po celý život držel v otroctví.“ (Židům 2,14-15) Jaká dobrá zpráva: Ježíš byl první. Jeho vzkříšení zaručuje naše vzkříšení.

Ať už se bojíte čehokoli, Ježíš vás od toho může osvobodit!

I ty potřebuješ poznat Ježíše. Proč? Alespoň ze tří dobrých důvodů!

1 Jsi vězněm své minulosti!

Nemůžeš se vrátit zpět, ale Ježíš může pro tebe všechno změnit! Ježíš může smazat tvé hříchy a odpustit ti. Ježíš za tebe položil svůj život na kříži, abys mohl být smířen s Bohem. Dnes ti může dát novou šanci!

2 Potřebuješ věrného a spolehlivého přítele

Ježíš o tobě ví všechno. Zná i ty nejhorší okamžiky tvé minulosti. Ale chce věřit v to nejlepší v tobě. Proč? Jednoduše proto, že v tobě nevidí to, čím jsi teď, ale to, čím se staneš, pokud mu dovolíš, aby se postaral o tvou budoucnost.

3 On jediný ovládá tvou budoucnost!

Komu jinému bys mohl věřit? S Ním budeš v bezpečí dnes, zítra i na věčnosti. Bible říká: „Znám plány, které mám s tebou, plány míru, ne zla, abych ti dal budoucnost a naději.“ (Jeremiáš 29,11-13)

Pokud ho chceš poznat ještě dnes a stát se také zachráněným, obrať se k němu touto jednoduchou modlitbou:

„Pane Ježíši Kriste, vím, že jsi zemřel na kříži za mé hříchy, a chci, abys se stal Pánem mého života. Prosím Tě o odpuštění za sobecký způsob, jakým jsem dosud žil, a lituji hříchů, které jsem spáchal. Odpuť mi, prosím. Přijímám Tě jako svého Spasitele. Pjijď a smyj mé hříchy. Naplň mě svým Duchem. Buď pánem mého života. Děkuji Ti za Tvé odpuštění. Děkuji Ti, že jsi mě smířil s Bohem. Amen!

Věř, že Bůh ti odpustil tvé hříchy a že ses stal novým stvořením (2. Korintským 5:17). Požádej Ježíše, aby tě vedl k živé církvi, kde budeš moci upevnit svou víru modlitbami s ostatními křesťany, studiem Bible a jejím každodenním uplatňováním v životě.

Právní informace:

Tuto brožuru vytvořila společnost Trésorsmédia.

Sídlo společnosti: 14 rond point de l'écureuil, Romans-sur-Isère

Adresa: BP1-26101 Romans-sur-Isère Cédex – FRANCIE

Zákon o sdružování z roku 1901 vyhlášený 23. 5. 2017

Neziskové sdružení

Vydavatel: TRESORSMEDIA

Autorská práva © 2026 - Všechna práva vyhrazena

Poděkování: všem mladým lidem, kteří souhlasili s vyprávěním svých příběhů.

Překlad a korektury: Lucie a Simon Kana

Grafika a úprava: Hélène Saltzmann

Ilustrace: Gabriel Claverie et Maxime Muratori

Deník zachráněných

Jsou to přeživší a
vyprávějí příběh své zá-
chrany.

24 dosud nepublikovaných
svědectví,
ilustrovaných a auten-
tických.

ResKP
FRANCIE
www.reskp.fr
contact@reskp.fr

Paprsek a sůl z.s.
Kurzova 16
155 00 Praha
ČESKÁ REPUBLIKA
info@paprsek.cz

Bezplatná brožura zakázaná k prodeji